

Crisi històrica del capitalisme

ÉS MÉS NECESSÀRIA QUE MAI

UNA ALTERNATIVA INTERNACIONALISTA,
SOCIALISTA I REVOLUCIONÀRIA

moviment 15-M

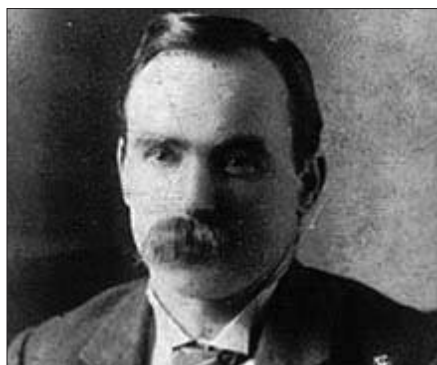

pàg. 2-3 i centrals

Contra la imposició
antidemocràtica del
TSJC

pàg. 16

Bildu i la lluita pels drets
democràtics a Euskal Herria:
Contraportada

- Nova publicació
de la FFE:
"Socialisme i nacionalisme,
de James Connolly"
(pàg. 17-18)

- Entrevista a Lluís
Perarnau, traductor,
(pàg. 16)

Ofensiva reaccionària de la burgesia catalana i auge de la lluita de classes a Catalunya

Com unir la lluita contra les retallades socials i la defensa del dret a l'autodeterminació?

El govern de CiU ha posat de relleu en un temps rècord que tota la propaganda electoral sobre "el govern dels millors", una política orientada a la sortida ràpida de la crisi generant ocupació i ajudant els més necessitats, no era més que això: pura propaganda. La política portada a terme pel govern d'Artur Mas no deixa lloc a equívocs: el govern dels banquers i capitalistes catalans vol marcar la pauta dels atacs a tot l'Estat.

Les retallades socials aprovades malgrat el rebuig aclaparador de treballadors i usuaris signifiquen el retrocés més gran en dècades: una retallada social del 10% i 20.000 acomiadaments a l'Administració pública, de conseqüències especialment greus en educació i sanitat. A les escoles i instituts públics, la retallada de la despesa ordinària supera el 40%, fent que cada centre s'hagi de "buscar la vida" per obtenir finançament. La degradació de l'escola pública, amb falta de recursos i professors, aules massificades i amb més de 1.000 barracons, va de la mà de la seva major privatització. A la sanitat, on la retallada és del 14%, la reducció de personal, llits i quiròfans, i el tancament de centres sanitaris, representa un atemptat directe contra la vida dels joves i els treballadors. Mentrestant, la patronal de la sanitat privada es frega les mans davant dels beneficis fabulosos que obtindran gràcies a les retallades.

La veritable cara reaccionària de la dreta catalana es veu clarament en la repressió i criminalització dels immigrants, negant-los l'atenció sanitària als indocumentats els primers sis mesos, i en la repressió contra el moviment 15M, combinant brutals càrregues policials amb la infiltració d'agents de paisà per provocar els aldarulls que justifiquin la repressió.

Per dur a terme aquesta política reaccionària no han dubtat a arribar a un acord de legislatura amb el PP, que anticipa un possible govern PP-CiU després de les eleccions del novembre. Les pomposes declaracions en defensa de Catalunya

s'han esfumat davant del realment important: atacar les conquestes socials dels treballadors.

RESSORGIMENT DE LA QÜESTIÓ NACIONAL CATALANA

En paral·lel a la crisi econòmica capitalista, a l'increment dels atacs contra els drets socials i democràtics, i a l'auge en la lluita de classes durant els últims anys, hem vist també un ressorgiment de la qüestió nacional catalana. Les consultes sobre la independència organitzades a centenars de municipis catalans han recollit més de 800.000 vots, i diferents enquestes xifren entre el 25% i el 40% dels catalans partidaris de la independència.

Tot i que quan realment es va veure en tota la seva magnitud va ser a la multitudinària manifestació del 10 de juliol de l'any passat. Després d'anys d'ofensiva reaccionària de la dreta espanyola (amb el silenci o col·laboració dels dirigents del PSOE) contra els drets democràtics més elementals, escampant prejudicis com la suposada (i falsa) persecució del castellà a Catalunya o la campanya contra l'Estatut, la gota que va fer vesar el got va ser la sentència del Tribunal Constitucional. Un milió i mig de persones van sortir al carrer contra aquesta imposició sota el crit d'Independència.

Aquest procés posa de manifest, en primer lloc, que l'opressió nacional és una realitat objectiva, sentida així per molts joves i treballadors catalans. No és simplement un "invent" del nacionalisme català, sinó que té unes arrels socials i històriques molt profundes. Tot aquell que no compregui això, sens falta adoptarà una postura espanyolista. Com deia Lenin: "No reconèixer l'opressió de les nacionalitats històriques significa en els fets posar-se del costat de la nació opressora".

I, en segon lloc, està íntimament vinculat amb la crisi del capitalisme i la lluita de classes. Des de l'inici de la crisi econòmica, tots els intents de la classe obrera de respondre als atacs del govern i

els empresaris, han xocat amb la política de fre dels dirigents sindicals. Malgrat això, els treballadors han empès en direcció d'unir els diferents conflictes donant una perspectiva general a la lluita: les mobilitzacions contra els acomiadaments a Nissan el 2008, que van agrupar a milers de treballadors en lluita a altres empreses, i més recentment a la Vaga General del 29 de setembre, quan malgrat la deficient convocatòria per part de l'aparell sindical (va faltar un pla de lluita clar, va faltar propaganda i sobretot van faltar assemblees democràtiques a les empreses), milions de treballadors la van secundar i van protagonitzar les manifestacions més grans des de les mobilitzacions contra la guerra el 2003.

Malgrat l'èxit de la vaga (o, més ben dit, per aquest motiu), els dirigents sindicals no van donar continuïtat a la lluita, mentre que els treballadors francesos i grecs responien de forma contundent amb mobilitzacions continuades que van causar un gran impacte. Al gener van firmar amb govern i patronal l'infame pacte social, que amplia l'edat de jubilació als 67 anys i retalla les futures pensions.

El descontent social enorme acumulat a la base de la societat i la disposició a la lluita dels joves i treballadors ha xocat i xoca amb la política de col·laboració de classes dels dirigents sindicals. Aquesta és la raó principal de l'explosió social que s'ha desenvolupat en el moviment 15M, posant de manifest que entre els joves i els treballadors no hi ha resignació, sinó una clara disposició a la lluita de masses. I aquesta és també la causa de fons del ressorgiment de la qüestió nacional catalana. En un cert sentit general, la manifestació del 10 de juliol, l'onada de consultes independentistes, l'èxit de la Vaga General del 29 de setembre, les mobilitzacions contra les retallades a la sanitat i les mobilitzacions del Moviment 15M són un reflex d'un mateix procés: amplis sectors de les masses tenen la certesa que els capitalistes i els seus polítics són incapaçs de resoldre els

problemes socials i de gestionar la societat d'una manera racional i lluiten per canviar aquesta situació.

LA DEMAGÒGIA "INDEPENDENTISTA" DE LA BURGESIA CATALANA

La burgesia catalana històricament ha utilitzat la qüestió nacional i els sans sentiments nacionals i aspiracions de les masses a Catalunya, per desviar l'atenció de la seva política real i per obtenir una base social i electoral amb la que negociar amb la burgesia espanyola i el govern central el repartiment del poder i de la plusvàlua, via impostos, inversions, transferències, subvencions a les exportacions i aranzels a les importacions. Darrerament, CiU ha accentuat aquesta demagògia: es posen al capdavant de la manifestació contra la retallada del TC, fan grans proclames en defensa de la llengua i la cultura catalanes, donen suport a les consultes independentistes, i fins i tot l'insigne Jordi Pujol va votar a favor de la independència a la consulta de Barcelona, el mateix reaccionari que va convertir Catalunya en la Comunitat on l'educació i la sanitat estan més privatitzades i artífex del pacte amb el PP d'Aznar.

La qüestió del dèficit fiscal i el concert econòmic és una de les qüestions que la burgesia catalana està remouent amb més èmfasi. Amb l'argument que "els catalans gestionem els impostos que paguem", el govern de CiU pretén ocultar la seva política de retallades socials i transferir la responsabilitat d'aquestes al govern central. Però els treballadors de la sanitat pública no s'han deixat enganyar. Les consignes no han estat "No a les retallades, sí al concert econòmic", com li hauria agradat a CiU, sinó "No hi ha pa per a tant xoriço" o "Artur Mas, a quina mútua vas", dirigint la lluita contra el Departament de Salut i el govern de CiU.

És indubtable que el dèficit fiscal i la desinversió històrica de l'Estat a Catalunya és una realitat, com vam poder comprovar en el col·lapse del transport ferroviari de fa uns anys. Però a la burgesia catalana l'importa un rave el transport públic, o l'educació i la sanitat públiques. Amb o sense concert econòmic, amb

o sense dèficit fiscal, duran a terme les retallades socials i atacs perquè l'objectiu veritable que persegueixen no és ni disminuir el dèficit de l'Administració ni millorar la "confiança dels mercats", sinó simplement incrementar els beneficis empresarials a costa del patiment dels treballadors, pensionistes i joves.

La qüestió clau és la política de col·laboració de classes dels dirigents de l'esquerra. Davant de la demagògia nacionalista de CiU, es limiten a fer-li el cor a Artur Mas, defensant una política d'"unitat nacional" amb la burgesia catalana. Aquest front comú amb la patronal catalana i CiU l'únic que aconsegueix és netejar la imatge de la dreta i donar-li un marge de maniobra del que manquen en el terreny de la lluita de classes.

UNIR LA LLUITA CONTRA L'OPRESSIÓ SOCIAL I NACIONAL

L'única forma efectiva de lluitar en defensa dels drets democràtics nacionals és adoptant una perspectiva de classe: denunciar les maniobres i veritables intencions espúries de la burgesia catalana i impulsar la lluita en defensa dels drets democràtics nacionals (incloent-hi el dret a l'autodeterminació) vinculant-la tant a la lluita contra les retallades socials a Catalunya com en el conjunt de l'Estat. Així es podria trencar amb l'estratègia de

divisió dels treballadors en línies nacionals que propugnen les burgesies espanyola i catalana, escombrar amb els prejudicis anticatalans i antibascos, i unir de forma voluntària als treballadors i joves del conjunt de l'Estat. En la lluita pel socialisme on es reconeguïn plenament els drets democràtics nacionals

Els marxistes defensem el dret a la independència de forma inequívoca. La qüestió important és quina classe social i amb quins mètodes es durà a terme. Donant suport a qualsevol burgès mediàtic que es proclami independentista, com el cas de Joan Laporta o d'altres que sortiran en el futur, o donant suport a la burgesia catalana en temes com la llengua o el concert econòmic, no se li fa cap favor a la causa dels drets democràtics nacionals de Catalunya.

Des del nostre punt de vista, la política bolxevic portada a terme per Lenin i Trotski sobre la qüestió nacional està plenament vigent. Els treballadors i la joventut (de Catalunya, d'Euskal Herria, Galiza, i també del conjunt de l'Estat) són els únics realment interessats en rebutjar qualsevol tipus d'opressió nacional i social. La conquesta dels drets democràtics nacionals sota el capitalisme és una utopia reaccionària, és un engany. Només expropiant la banca i les grans empreses i posant-les sota la gestió de la majoria de la societat, transformant la societat en línies genuïnament socialistes, serà possible aconseguir unes condicions de vida dignes i conquerir els drets democràtics nacionals. ★

Defenestració de Camps, crisi, retalls i lluita

Després de les eleccions municipals i autonòmiques de maig, l'habitual cor d'endevins interessats va entonar la no menys habitual melodia amb la lletra 'els valencians són de dretes, indiferents a la corrupció; dóna igual el 15-M o les manifestacions que haja, la majoria silenciosa està amb la reacció'. No obstant això, i malgrat el triomf del PP, les condicions per a explosions socials estan cada vegada més madures.

És clar que el gruix de la base social del PP (masses de capes mitges, i sectors endarrerits de treballadors) és relativament immune a la política antisocial de la Generalitat i a la corrupció, i manté el seu gir a la dreta, més quan és el PSOE en el Govern central el gestor de la crisi del sistema i de les seues retallades. El destacable en les eleccions, més que el resultat del PP (que sembla tocar sostre), és el fracàs del PSOE. La socialdemocràcia paga un alt preu per la seua política de falta d'oposició, i de dretes on governa: perd 7 punts i el 18% del seu electorat. Mai abans havia obtingut menys del 30% en unes autonòmiques. Una gran part del vot perdut s'ha dirigit a la proclamada 'esquerra del PSPV': existeix una relació evident entre els 154.000 votants que perd i els 124.000 que guanya la suma d'Esquerra Unida i Compromís. El percentatge de vots de forces que tradicionalment s'han declarat a l'esquerra del PSOE és el segon més alt en unes eleccions a la Generalitat. Açò reflecteix que la polarització política s'ha accentuat, no només en el carrer, sinó fins i tot en un terreny més complicat, l'electoral.

EL 15-M, EXPRESSIÓ DEL DESCONTENTAMENT SOCIAL

El descontentament social, més que en les urnes, es reflecteix en el carrer. La millor demostració és l'impacte del 15-M en la població. Segurament la ciutat on més massiu ha sigut el moviment, més simpatia ha generat, després de Barcelona i Madrid, siga València, i açò no és aliè a la profunda indignació cap als retalls, la corrupció, el malbaratament de recursos públics, i la situació social.

Al fil d'aquest ambient i de l'exemple del 15-M, les manifestacions (per a parar desallotjaments;

ULISES BENITO

per a tancar els Centres d'Internament d'Estrangers; per a recuperar el vell hospital La Fe; per a una cobertura sanitària digna a Mislata...) se succeeixen.

En l'estesa indignació subjeu, en molts casos, la desesperació davant una situació laboral i social crítica. L'atur afecta a mig milió de valencians (només segons l'INEM), dels quals tres-cents mil són treballadors de la indústria. Els EROs són continus en tots els sectors, incloent Ajuntaments (el de Calp acaba d'anunciar 700 acomiadaments). Els concursos de creditors del primer semestre són un 50% més que en el primer de 2010, i 24.000 empreses han desaparegut en dos anys.

LA DESTITUCIÓ ENCOBERTA DE CAMPS

El PP, malgrat guanyar folgadament les eleccions, es trobava amb problemes greus. L'asfíxia econòmica de la Generalitat, a la qual li ha dut tant la seua política com la crisi del seu sistema, li obliga a retallar despesa social, en un context de creixent mobilització. En aquesta situació, mantenir com president a Camps, que segons avançava el procés judicial era cada vegada més indefensable, era un risc afegit. I no només a nivell valencià: la tàctica de Rajoy de tapar la corrupció del PP almenys fins a les pròximes generals era incompatible amb l'enjudiciament del molt poc honorable mantenint el seu càrrec. El nou inquilí del Palau de Manises, Alberto Fabra, pretén

donar un respir al seu partit, presumint d'un tarannà més obert i dialogant, i fins i tot parlant de reformar algunes polítiques de Camps, mentre manté o fins i tot aprofundeix el fonamental de les mateixes.

ENDEUTAMENT, IMPAGAMENTS I RETALLS

Les finances de la Generalitat estan al límit. L'emissió de bons patriòtics, per dues vegades (l'última per valor de 800 milions) no soluciona el problema, al contrari, augmenta la dependència d'un grapat de banquers i especuladors. Camps va haver de fer un retall generalitzat en el pressupost ja aprovat, d'un 12%, i Fabra va sumar altre de 400 milions, que implica una reducció del 20% en les empreses públiques. Però no ixen els comptes. 33 empreses proveïdores de la sanitat pública amenacen amb paritzar la provisió sanitària si en un mes no han cobrat de la Generalitat. En aquest pols empreses-Generalitat, els perdedors sempre som els treballadors i usuaris de serveis públics. Un exemple és l'augment, en un 300%!, de la taxa de fem.

Menció apart mereix la guerra oberta declarada pel PP contra l'educació pública: eliminació de línies de valencià; acomiadaments de mil interins mentre s'augmenta la ràtio a 35-37 estudiants/aula en Secundària; puja de les taxes universitàries un 7,5%; retall en 2.300.000€ del xec per a les escoles (quan la meitat dels xiquets no tenen places en la pública); l'amenaça d'acomiadament de 1.200 treballadors d'escoles musicals (les subvencions s'han retallat un 75% en dos anys); i la creació dels CIS (Centres d'Iniciativa Social), que són centres construïts en terreny públic, però gestionats per empreses privades. Un atac salvatge.

Les condicions socials, l'agressivitat de la dreta (que possiblement també dominarà el Govern estatal, a partir de novembre), el consegüent foment de l'espanyolisme (i de l'anticatalanisme) més ranci, i l'ambient generalitzat de resistència a aquests atacs, auguren un període conflictiu, que posaran en primera línia la necessitat d'una alternativa revolucionària al capitalisme. ★

El nou govern del PP a Balears planteja retallades a la sanitat al estil de l'implantat per CIU a Catalunya

ANABEL JIMÉNEZ, MALLORCA

A finals de juliol el nou executiu del govern balear format pel PP ha anunciat una sèrie de possibles mesures per pal·liar la despesa que afecta a l'àmbit sanitari.

A les seves declaracions, el PP ha anat dibuixant un panorama econòmic de fallida, herència de l'antic govern a causa de la mala gestió dels recursos públics. Sobre la base d'aquest argument justifiquen la necessitat d'afrontar les retallades que siguin necessàries per salvaguardar l'economia. L'absència d'una política d'esquerres per part de l'anterior govern del PSOE i les seves constants concessions a la dreta han fet que minvés la confiança de la seva base social i ha establert un clima de desesperació que ha permès facilitar els atacs als drets més fonamentals dels treballadors per part de la dreta.

Aquesta política plantejada pel PP, que pretén donar pas al procés de privatització dels serveis públics com la sanitat, educació, serveis socials, ... està en sintonia amb la d'altres comunitats autònomes on governa la dreta com és el cas de Madrid i més recentment el cas de Catalunya, on el govern de CIU ha plantejat una sèrie de retallades en l'àmbit sanitari en els quals s'inspira l'executiu balear.

El IB-SALUT ha anunciat que té un deute de 490 milions amb els proveïdors i que veurà reduït el seu pressupost per a l'any que ve en un 29%.

Si bé és cert que no s'han concretat les retallades que es duran a terme, ja que el nou executiu maneja un discurs ambigu i poc clar, sí s'han donat indicis de quina direcció prendrà la política sanitària tant en declaracions públiques com en les reunions mantingudes amb els principals sindicats del sector CCOO, UGT, USAE i CSIF.

Després d'aquestes trobades els sindicats implicats han manifestat la seva preocupació pel futur de la sanitat i plantegen fer una campanya d'informació a la població perquè coneguin les repercussions d'aquestes

retallades i de quin futur espera a la sanitat. Els principals eixos de les retallades plantejades són:

- La possibilitat de suprimir la gerència d'atenció primària a Mallorca
- El tancament o la reducció horària de PACS que no aconseguixin un nombre determinat d'urgències, que afectarà principalment als pobles en els quals la població haurà de dirigir-se als dos únics hospitals de referència (Inca i Manacor) per la part forana.
- L'eliminació de l'empresa pública de GESMA que suposaria la reducció de plantilla de personal sanitari i afectaria a la qualitat del servei dels diferents hospitals que gestiona en la comunitat.
- La possible subhasta a entitats privades del recentment desmantellat hospital de Son Dureta en lloc de destinar-ho com a centre sociosanitari.
- L'eliminació d'un percentatge per determinar d'alliberats sindicals, argumentant la necessitat de reduir costos davant la imminent reducció pressupostària per a sanitat.
- La implantació del model Alzira que pretén la externalització dels serveis sanitaris que suposa el primer pas a la privatització d'un dels serveis públics més cobejats per la dreta per les possibilitats de capitalitzar beneficis a costa d'un ben públic.

Aquesta falta de concreció i claredat pretén establir un clima de confusió ja que la dreta és conscient de la reacció social que pot provocar un plantejament clar i obert de nous atacs als treballadors. La burgesia té molt present les mobilitzacions que s'estan produint a Catalunya en contra de les retallades sanitàries, l'ombra del moviment 15M i la mobilització social que va explotar i va canalitzar el seu malestar a través d'aquest moviment.

El panorama que s'obre segueix posant l'accent en què el pes de la crisi recaigui sobre els treballadors. La destrucció d'ocupació, l'augment de la taxa de desocupació, la reforma laboral i de les pensions, els atacs a la sanitat i educació, ... és la fórmula de la burgesia per pal·liar els efectes de la crisi, mentre que els grans capitalistes, veritables responsables de la crisi, s'estan veient beneficiats per tota aquesta situació.

La mesura plantejada pel govern central del PSOE en coalició amb el PP de la reforma constitucional del sostre de la despesa pública pot ser el desencadenant d'un altre repunt de convulsió social que torni a posar en dubte la ineficàcia de l'actual sistema.

La necessitat d'una resposta clara i contundent per part dels sindicats CCOO I UGT és més evident que mai davant la situació que més clarament es planteja. La direcció d'aquests sindicats ha de confluïr obertament amb el moviment 15M. Ja no poden utilitzar-se arguments com "la gent

no es mobilitza" ja que hem estat testimonis recentment d'una gran explosió social fruit del descontentament acumulat pels constants atacs als treballadors i la joventut. S'ha obert un escenari en el qual és imprescindible abandonar la política de negociacions i plantejar un pla de lluita continuat per fer front als atacs que estem sofrint a les nostres condicions de vida i els que venen en el proper període.

Incidents contra la llibertat de propaganda a les manifestacions de 18J i 19J a Reus i Tarragona

El passat 19J es va celebrar a tot l'Estat i part d'Europa manifestacions que van tenir un gran èxit d'assistència. Sobre el seguiment, notícies i les propostes al voltant d'aquest moviment n'hem fet un ampli seguiment a la nostra web. En aquest article el que volem denunciar és una sèrie d'incidents, que encara que puntuals, són molt negatius i mereixen el rebuig del moviment obrer i juvenil.

CARLOS ROSICH MONTAGUT

A Tarragona i Reus la nota negativa va ser l'intent per part d'uns quants "organitzadors" que van intimidar i amenaçar a companys del Casal Marxista amb l'objectiu que no poguessin oferir el diari El Militante (EM) i repartir fulls del Sindicat d'Estudiants amb les nostres propostes per portar endavant el moviment. L'excusa va ser en un cas que no es permetien sigles a la manifestació i en l'altre que s'havia decidit que no es podia repartir propaganda.

Aquesta gent que s'atribueix la funció de policia del pensament creu poder decidir quan es pot o no llegir, i que i que no es pot llegir en una manifestació.

Aquest tipus d'actuació totalment antidemocràtica ja s'ha donat en altres manifestacions en el passat encara que mai havien arribat al punt del 18 i el 19-J.

Aquests van ser alguns dels fets:

A Tarragona l'assistència a la manifestació va ser de milers de persones i l'ambient era festiu i combatiu com en totes les mobilitzacions que s'han portat endavant des del 15 de maig. No obstant van passar els següents incidents:

A un company el van amenaçar en fer-li una foto i penjar-la a internet si seguia oferint el EM i com va seguir fent-ho així ho va fer:

(<http://www.face->

book.com/photo.php?fbid=212049178833488&set=a.212048302166909.54230.204695962902143&type=1&theater)

Junt amb la foto es va afegir el comentari "oportunistas, que cara tienen". L'individu que va posar el comentari ja l'ha tret, suposem que perquè es va quedar sol amb el seu comentari mentre molts altres internautes donaven suport a la llibertat de propaganda.

Un altra "organitzadora" va dir-li a una companya que no podia oferir el EM i també va venir amb l'amenaça de la foto i dient "que no us he vist per l'assemblea" (com si anar a més o menys assemblees donés més o menys drets) al que la companya li va contestar que "era estrany perquè havíem estat a TOTES les assemblees de barri i en ella tampoc l'havíem vist" i "l-or-

ganitzadora" va contestar que ella estava a la comissió de creativitat (!) de la Pç. de la Font i va procedir a fer fotos.

A un company conegudíssim per ser un dirigent obrer i membre de la CGT de Tarragona també el van cridar l'atenció per oferir el EM, encara així el va seguir oferint. A Tarragona es van repartir tots els fulls i es van exhaurir tots els diaris.

Un dia abans es va celebrar a Reus una manifestació que va comptar amb la participació d'unes 700 persones. A l'inici d'aquesta manifestació es van produir incidents que considerem absolutament rebutjables. Diversos companys del Casal Marxista van oferir el diari EM i van repartir el full del Sindicat d'Estudiants. Al moment es va presentar una organitzadora que al·legant que a "l'assemblea" s'havia decidit que no sortís cap sigla va

començar a pressionar per a què no es pogués oferir el diari, el company va respondre "que cap assemblea està per sobre dels drets democràtics". Com el company va seguir amb la seva tasca van venir 3 o 4 més amb més agressivitat. Un li va dir "que et guardis els diaris que jo no sóc tan pacífic".

A un company que repartia fulls li van dir que era

"un espanyol infiltrat". Mentre parlaven entre ells diversos dels que el volien intimidar dient que el que podien fer és prendre-li els fulls i punt.

El que es curiós i contradictori és que l'inici de la manifestació el va donar un conegut dirigent de la CGT (la qual cosa ens sembla molt bé), el que vol dir que en realitat això de no ensenyar sigles era una simple excusa ja que si es tractava de no relacionar la mani-

festació amb cap sigla el millor es que hagués una persona completament anònima.

Pel que sembla hi ha una minoria que ha decidit que milers de persones no puguin llegir propostes d'organitzacions que es posicionen clara i obertament. És evident que aquesta prohibició era desconeixuda per quasi tota la manifestació que sense cap dubte l'hagués rebutjat perquè simplement és absurda i antidemocràtica. I és evident que la decisió la van prendre alguns dirigents que no van consultar en absolut les bases de les seves organitzacions. No té sentit que algú que lluiti honestament contra aquest sistema podria i antidemocràtic (i hi posi part de la seva vida en aquesta tasca) es dediqui a fer just el contrari o sigui fer just el que fa l'estat burgès que és posar el màxim de traves a la lliure circulació d'idees.

A tots els arguments per justificar que no es pugui fer propaganda lliurement els responem això:

És absurd i contradictori que un moviment que té per més objectiu més "democràcia participativa, real, popular..." tingui alguns membres que eEs dediquin a plantejar una mesura tan antidemocràtica com no poder repartir fulls amb propostes per portar endavant aquest meravellós moviment (com per exemple estendre les mobilitzacions per pressionar als dirigents sindicals per a què convoquin una vaga general ja o la nacionalització de la banca, etc.)

1er. cap assemblea pot decidir que no es pugui exercir un dret democràtic elemental com es repartir propaganda. Per cert, hem venut el EM a totes les assemblees de barris de Tarragona i no ens han posat CAP PROBLEMA. Quina és doncs l'assemblea que val?

2on. per l'èxit que van tenir els companys del Casal Marxista a Tarragona repartint fulls (es van fer cues) i venen la premsa obrera (tots els exemplars exhaurits) no sembla que els participants de la manifestació estiguessin gaire d'acord amb aquesta mesura (si és que la coneixien) fet que per altra banda és normal: la gent vol més democràcia, no menys democràcia.

3er. si hi ha organitzacions que s'auto-censuren per prejudicis antiorganització o perquè no confien amb les seves idees o perquè no tenen res a dir això no els dona el dret a impedir que altres ho facin. Si hi ha persones que han decidit que amb aquesta o altra organització no simpatitzen no els dona dret a impedir que s'expressin.

4t: és especialment vergonyós que alguns dels que van tractar de mala-manera als companys per impedir que oferissin la propaganda ens haguéssim trobat amb altres campanyes just per aconseguir el contrari: per exemple en contra de la prohibició de posar cartells a la ciutat de Reus i l'incompliment de l'Ajuntament de posar pilons. És completament contradictori. La coacció bé normalment de l'estat burgès, de la justícia burgesa i dels empresaris amb exemples molt escandalosos com els que

pateixen l'esquerra abertzale o alguns sindicalistes, però és sorprenen que vingui de persones que es diuen d'esqueres. Aquesta actitud agressiva és més pròpia de les burocràcies sindicals i polítiques a les que diuen combatre...

Sè l'argument de la unitat per impedir repartir propaganda és absurd: és obvi

que els que estem en aquella manifestació estem allí per coses comunes i per això hi ha una pancarta a la capçalera però també és obvi que no tots pensem el mateix i que cadascú té propostes diferents que oferir. I així com tothom té dret a dir-les a viva veu també té dret a dir-les per escrit. O que passa, que solament el Público o El País poden opinar per escrit sobre el 15M? La unitat està molt bé, però aquí el que es preten es imposar una UNIFORMITAT que no existeix.

6è L'argument que som oportunistes fa riure. Primer perquè hem estat en totes les lluites obreres del Camp a primera línia de foc amb companys que s'han jugat el lloc de feina, rebent pressions salvatges de la patronal i d'alguns dirigents sindicals, i això ho sap tothom que ho vulgui saber. I a més perquè efectivament no perdrem CAP OPORTUNITAT d'explicar la nostra alternativa allí on hi hagi gent que les vulgui sentir. Les nostres idees no són altres que la de la revolució socialista, la unitat de la classe obrera i el dret a l'autodeterminació per més que alguns segueixin explicant uns quants mites grapejats perquè no s'atreveixen a contrastar idees públicament i no els queda més remei que la mentida i les maniobres antidemocràtiques. ★

● Fora les maniobres antidemocràtiques dins el moviment obrer i juvenil!

● Llibertat total de difusió d'idees!

ve de la contraportada

Bildu i la lluita pels drets democràtics d'Euskal Herria

Mentre milers de joves i treballadors celebraven el dia 23 de maig els resultats, la burgesia basca no podia ocultar la seva preocupació. La classe dominant és conscient que després de Bildu hi ha desenes de milers de treballadors i joves de l'esquerra abertzale disposats a lluitar contra els interessos dels banquers i els grans empresaris, per tant temen no controlar la coalició. Per això, un dels seus objectius és controlar-la.

Especialment preocupats estan pel paper de Bildu en la Diputació de Guipúscoa. Les diputacions basques tenen molt poder: legislen la política fiscal, controlen molts diners; podrien paralitzar projectes tan vitals per als capitalistes com el Tren d'Alta Velocitat (TAV), l'ampliació del port de Pasaia o la fusió de les tres caixes d'estalvi de la CAB. Per això, les pressions de la patronal basca Confesk van començar des del dia després de les eleccions. Uns van atacar directament a Bildu, demanant un govern foral d'unitat PNB, PSE, PP, dient que ETA anava a prendre la Diputació. Uns altres, més intel·ligents, propers al PNB, van pressionar de manera que els dirigents de Bildu entenguessin que ara que tenien poder havien de ser realistes i que no havien de tocar els grans projectes que la patronal té en marxa, sota pena de crear una crisi econòmica major.

Entre aquests últims va estar el president d'Adegi, la patronal guipuscoana, Eduardo Zubiaurre, que va afirmar que Bildu podia conformar un govern "estable i amb iniciativa". Davant això Bildu va contestar amb una nota en la qual deia que "l'actitud de PSOE i PP contrasta amb altres sectors com l'econòmic i empresarial representats per Adegi, que observa el nou temps que s'ha obert al nostre país sense prejudicis i amb perspectiva de futur. Un altre exemple més que les coses estan canviant -malgrat els dies de Madrid imposats pel PSOE i el PP- i que el canvi interessa a tots els sectors i beneficia a tots".

És un error creure en la xerrameca dels grans empresaris bascos. Les patronals basques estan darrere dels atacs laborals, socials i democràtics tant com la patronal espanyola. Han utilitzat la seva influència i veu al Parlament espanyol a través del PNB

per aprovar la reforma laboral o de pensions contra les quals els sindicats bascos han organitzat ja tres vagues generals.

No es pot tenir il·lusions ni en els grans

empresaris bascos ni en els partits que els representen, com el PNB, perquè només estan per defensar els interessos d'una classe social privilegiada contra la majoria de la societat. El PNB ha governat durant 30 anys en la CAB i ha privatitzat més que en cap altra part de l'estat l'educació i la sanitat, ha reprimat utilitzant l'Ertzaintza per tancar gaztetxes o dissoldre manifestacions, etc.

Per això, que els dirigents de l'esquerra abertzale hagin acceptat que Bildu li proposés al PNB anar en coalició a les eleccions del 20N, és un error. L'esmena a la reforma de la constitució sobre el dret a decidir és pura demagògia.

LA COALICIÓ AMB EA

L'esquerra abertzale, després que Sortu fos il·legalitzada, va formar Bildu unint-se a EA i Alternatiba per poder presentar-se a les eleccions. Abans d'això la direcció de l'esquerra abertzale ja portava temps defensant la unitat dels sobiranistes. Però les intencions d'EA dins de Bildu no són les de lluitar ni pel dret d'autodeterminació ni molt menys pel socialisme. EA, la qual abans de l'existència de Bildu estava en coma, a punt de desaparèixer, té altres intencions menys revolucionàries.

EA és un partit burgès que durant anys va formar part del govern basc al costat del PNB. El Departament d'Educació va estar a les seves mans catorze anys. En aquest temps va privatitzar encara més l'educació i va ser incapaç de transformar radicalment la situació del basc. Només dos anys abans

de perdre el govern el conseller Tontxu Campos aprovava una normativa que convertia al basc en la llengua vehicular en l'educació, encara que sense dotar als centres públics amb suficient finançament ni suport perquè hi hagués un veritable avanç. Va ser, sense més, una mesura propagandística i electoralista. En l'actualitat, més de la meitat de la població de la CAB no té cap coneixement del basc. EA va demostrar que la seva defensa d'un dret tan bàsic com la llengua no passa de les paraules.

Un altre botó de mostra més actual. Els empresaris temen que des de la Diputació de Guipúscoa Bildu paralitzi les obres del TAV, una obra a la qual s'oposa l'esquerra abertzale i que ha mobilitzat a milers de persones. Les paraules de Carlos Garaikoetxea, exLehendakari i dirigent d'EA sobre això van ser: "Que algú vegi el programa de Bildu i veurà que això no apareix en cap lloc. És més, molt significativament el candidat a diputat general ha dit que això ni és competència de Bildu. És la manera més frontal de desmentir-ho. Només hem proposat correccions: no volem una Y, sinó una H, per vertebrar el País Basc amb Navarra".

És evident per a què està EA a Bildu: d'una banda per no desaparèixer i, per un altre per pressionar des de la proximitat als dirigents de l'esquerra abertzale i convertir-los en uns altres polítics oficials més, que serveixin als interessos de la burgesia.

Ni el PNB ni EA lluitaran mai pel dret d'autodeterminació d'Euskal Herria perquè la creació d'un estat basc posaria en perill els seus interessos econòmics tan vinculats al mercat espanyol.

Històricament les coalicions interclassistes han confós i afeblit a la classe obrera i a les seves organitzacions. L'esquerra abertzale ha de recolzar-se en l'enorme força de la classe obrera i la joventut basca amb un programa revolucionari, anticapitalista, internacionalista, socialista, cridant a la resta de treballadors de l'estat espanyol i francès a lluitar en la mateixa línia. D'aquesta forma el futur dels drets democràtics nacionals del poble basc estaria assegurat.

La lluita continua cap a la vaga general

El 15 de maig de 2011 marca un abans i un després en la situació política en l'Estat espanyol. Amb la successió d'atacs que es produïen per part del govern central i dels governs autonòmics, moltes persones es preguntaven per què aquí no es donava una resposta similar a la protagonitzada per la classe obrera i la joventut en altres països d'Europa com Grècia, França o Portugal. Els marxistes responíem que la responsabilitat estava en els dirigents dels sindicats, que després de la vaga general del 29 de setembre havien tancat el camí a la mobilització de masses, arribant a l'extrem de signar el nefast acord per retallar les pensions. Afegíem que sempre que s'havia donat alguna camí de lluita seriós, els joves i els treballadors havien respost al carrer.

L'explosió del 15-M confirma aquesta anàlisi. Els joves i treballadors no només volen lluitar, volen ser ells mateixos els que protagonitzin la seva vida, els que tinguin a les seves mans el seu futur. El salt en la consciència ha estat espectacular. Tots els "profunds" discursos construïts sobre la premissa "la gent no es mou" s'han convertit en pols. Les manifestacions multitudinàries del 19 de juny, on el crit més corejat era, sens dubte, l'exigència als sindicats de la convocatòria d'una vaga general, demostren que les espases seguien en alt i que després de l'estiu es tornaria a la càrrega.

MOBILITZACIONS EN PLE ESTIU

Però no va ser necessari esperar a setembre. Pels qui poguessin pensar que era el 15M un fenomen passatger, els últims esdeveniments del passat mes d'agost, sobretot a Madrid i també a Barcelona i altres ciutats demostren la determinació i fortalesa del moviment.

A Madrid, després del desallotjament del 2 d'agost, els joves i treballadors no els agafa por malgrat la dura repressió de la policia. Després de diversos dies d'enfrontaments amb la policia i una imponent manifestació de 50.000 persones, es torna a reconquistar la Puerta del Sol. Posteriorment, durant la visita del papa, la marxa laïcista va tornar a agrupar a milers de persones en una nova demostració de la gran polarit-

FERNANDO SETIÉN

zació política esquerra-dreta que viu la societat.

A Barcelona les mobilitzacions contra les retallades sanitàries no han cessat, ocupacions dels CAP, cassolades, tallades de carretera...així com l'activitat de les assemblees de barris i les mobilitzacions contra els desallotjaments.

NECESSITEM QUE EL MOVIMENT AVANCI

Para milers de joves i treballadors, fastiguejats de les maniobres de la burocràcia sindical i política, el 15-M ha suposat un veritable onada d'aire fresc. A pesar que alguns promotors del 15M i de les acampades insistien al principi que es tractava d'un moviment "apolític", els participants en el moviment el que rebutjaven era la política oficial, la política imposada per la burgesia per apartar als joves i als treballadors de la participació activa. A cada pas que ha donat, el 15M ha demostrat que es tracta d'un moviment bàsicament d'esquerra, conformat sobretot per treballadors i joves d'extracció obrera, on a més el seu contingut ha estat netament anticapitalista.

La plataforma reivindicativa aprovada per la multitudinària assemblea de Plaça Catalunya el 20 de maig així ho va posar de manifest. En aquesta plataforma no només s'exigia la retirada de totes les retallades plantejades per Mas i Zapatero sinó que es plantejaven propostes tan ambiciosos com l'expropiació de la banca per posar-la baix

control social; l'expropiació dels habitatges buits per disposar-les com a habitatge social; l'exigència d'un salari obrer per a tots els polítics i representants electes; la contractació de personal mèdic fins a acabar amb les llistes d'espera i de professors per garantir una educació pública de qualitat, entre altres mesures.

Aquestes reivindicacions demostren un alt grau de comprensió dels problemes que sofreix la classe obrera, així com del programa que necessitem per combatre les xarxes del sistema capitalista. La pròpia exigència de la convocatòria de la vaga general demostra el sa instint de les masses que saben que per a què el moviment avanci necessitem el concurs de la classe obrera organitzada, a través d'una mobilització massiva i generalitzada que paralitzi per complet l'economia. El que alguns promotors -interessadament potenciats pels mitjans de comunicació com Público o El País- segueixin a hores d'ara parlant que el 15M "no és d'esquerres, ni de dretes" demostra les contradiccions que inevitablement provoquen els dirigents reformistes dels sindicats i els partits polítics d'esquerra, absolutament allunyats de les necessitats i sofriments de les masses oprimides. La majoria dels participants del 15M no neguen la necessitat dels sindicats -aquests són imprescindibles precisament per defensar als treballadors dels atacs dels capitalistes-, el que rebutgen és la política lamentable que han aplicat els dirigents de CCOO i UGT.

EL MOVIMENT 15M I ELS SINDICATS HAN DE CONFLUIR EN UNA VAGA GENERAL

Tots els economistes burgesos estan d'acord en dues idees: 1. Que l'economia segueix malament i probablement vagi a pitjor, podent donar-se una nova recaiguda (com si les famílies obreres haguessin viscut algun tipus de recuperació). 2. Que es necessiten noves "reformes estructurals", és a dir més atacs als treballadors, els quals, com els mateixos economistes reconeixen, suposen una major deterioració econòmica perquè frenen qualsevol possible creixement o recuperació.

Una dinàmica infernal que no més serveix per continuar beneficiant als "mercats", és a dir al capital financer internacional, parasitari i especulador.

Als atacs que ja hem viscut se sumaran nous atacs, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat. La reforma de la Constitució, per posar un límit al dèficit públic, és un clar exemple de la urgència amb la qual la burgesia està disposada a actuar. Mentre que per a altres aspectes, com la sacrosanta "unitat de la nació espanyola", o la monarquia, la Constitució és sagrada i intocable "fruit del consens", etc., etc., per a una mesura que suposarà més retallades i atacs a la sanitat i a l'educació i a la despesa social, el PP i els dirigents del PSOE no han trigat ni 48 hores a posar-se d'acord.

Després de mesos sense obrir la boca, les direccions sindicals de CCOO i UGT han plantejat mobilitzacions contra aquesta reforma constitucional. Però només contra aquest atac? Hi ha molts més en el tinter i, per exemple, els professors de Madrid, Galícia i altres comunitats estan en peus de guerra per les retallades que els seus governs estan plantejant (seguint l'exemple de CiU). Els dirigents sindicals haurien d'unificar tot el moviment contra els atacs socials i preparar el camí per

mitjançant mètodes democràtics i combatius. Aquest és el camí per fer front als atacs del capitalisme.

ESDEVENIMENTS A TOT EL MÓN

a una vaga general, però una vaga general diferent a la del 29 de setembre de 2010, una vaga general que confluís amb el 15M que es basés en la celebració d'assemblees a les fàbriques, als barris i localitats i que realment demostrés la força de la classe obrera i el rebuig majoritari als atacs de la burgesia.

No obstant això, de moment, Toxo i Cándido es neguen a esmentar si més no la possibilitat d'una vaga general, malgrat el clam que hi ha per la seva celebració. A més, els sindicats, encara que van fer una crida a altres organitzacions i moviments socials al fet que se sumessin a les manifestacions contra la reforma constitucional, van obviar per complet al 15M. Això és un greu error. Encara que com assenyalem, dins del 15M hi ha posicionaments molt crítics a la política desenvolupada pels sindicats, precisament és la lluita i la mobilització l'única cosa que podria servir per tendir ponts de cara a preparar una vaga general el més àmplia i reeixida possible. Molts treballadors volen "un 15-M en el treball", és a dir, volen lluita i mobilització

No solament l'Estat espanyol s'ha vist sacsejat per mobilitzacions durant l'estiu: l'explosió social viscuda als barris de les ciutats angleses, fruit de la brutal política de retallades imposada pel govern de Cameron i que van desembocar en un esclat de fúria per part de la joventut; les mobilitzacions massives d'estudiants i professors a Xile que no van cessar malgrat la dura repressió del govern; o les impressionants mobilitzacions "d'indignats" a Israel, amb manifestacions de 200.000 persones a Tel Aviv en contra de la política del govern i en les quals es cantaven consignes en favor de la lluita a Egipte, com a referent de lluita a seguir...

Tot això és un reflex del període d'ascens en la lluita de classes a tot el món en el qual estem. La burgesia ha entrat en guerra contra la classe treballadora i no hi haurà treva. Avui més que mai, l'organització i la lluita conscient i revolucionària de la classe treballadora i la joventut, és imprescindible.

GABI JIMÉNEZ RODRÍGUEZ

*Marxista del moviment 15-M,
Assemblea de Corbera del Llobregat i
Delegat de CCOO
Restaurant Tropical de Gava*

La llibertat quasi a

Ara fa ja cinc mesos que una allau d'indignació es convertí en l'esperit protagonista dels carrers i les places d'arreu. Encara més, podríem dir que fa cinc mesos la indignació ha esdevingut en compromís; com un aval indispensable per revertir les injustícies que patim; com una evolució moral que ens empeny cada dia cap a endavant.

Som molts els que periòdicament ens reunim en les places dels municipis, barris i ciutats per trobar una sortida a la fatídica situació que ens ha propinat aquesta invisible dictadura del capital. Avui són més evidents les incoherències i ignomínies contínues dels nostres capatassos i suposats dirigents sindicals. I producte de la seves malintencionades parau-

les i decisions sorgeix aquesta antagonista posició amb seu als carrers.

Davant d'aquestes últimes i enriquidores experiències, si hagués d'anomenar aquell aspecte que més m'ha cridat l'atenció d'aquest moviment, seria, sens dubte, la participació ferma de moltes persones que fins ara sempre havien defugit dels temes i les accions de caire polític. I que, com si de sobte fos, comprenen que aquell grup reduït de personatges amb els que mai s'havien sentit identificats són, exactament, els que controlen la realitat de les seves pròpies vides i les de tothom. Són companys, amics i molts desconeguts que han deixat enrere el tedi rutinari d'unes vides precàries per colpejar amb la gran força d'unes

Entrevista a Estela Martí, dirigent del Sindicat d'Estudiants a Tarragona

L'Estela Martí és estudiant de doctorat a la Universitat Rovira i Virgili (Tarragona). Porta militant al Sindicat d'Estudiants dos anys i mig i actualment és la representant del SE a la Plataforma per la Defensa dels Drets Públics de Tarragona. Estela Martí també participa al Militant, Corrent Marxista Revolucionari.

• Què ha significat per tu l'explosió social que va començar el 15M i que encara continua?

Per mi aquest moviment representa una font molt gran d'esperança i una alenada d'aire fresc, que crec que era molt necessària en aquest moment històric. Crec que aquesta explosió social m'ha confirmat que hi havia molt de malestar acumulat entre la joventut i que només era qüestió de temps que una espurna el fes esclatar. Crec que ha sigut un moviment formidable per desmentir a tots aquells que s'han omplert la boca dient que la joventut no es mou, que som uns "ni-nis" i que passem de tot. Per mi el 15M representa la força de la joventut que lluita per un futur millor i una societat justa.

• Quin paper ha jugat el Sindicat d'Estudiants en el moviment?

Aquí al Camp de Tarragona el paper del Sindicat d'Estudiants ha estat important en la mesura de les nostres possibilitats. Hem pogut participar en diverses assemblees i explicar les nostres idees cridant a la unió entre estudiants i treballadors i apuntant a la necessitat d'una vaga general, entre d'altres. Però potser, a Tarragona, la participació més important del Sindicat d'Estudiants en el

moviment ha estat a través de la Plataforma en defensa dels Drets Públics on el SE participa. S'han convocat diverses manifestacions multitudinàries conjuntament la Plataforma i el Moviment 15M, fet que trobo molt positiu, ja que s'ha aconseguit una unitat d'acció molt sòlida amb associacions veïnals, sindicats, entitats diverses i el Moviment 15M. Com a Sindicat d'Estudiants hem estat intervenint conjuntament amb el moviment 15M a totes les assemblees informatives de barri, explicant les retallades a l'educació pública, la necessitat de lluitar pels nostres drets i d'unir les lluites, tot creant un espai de debat-altaveu per la ciutadania.

• Què reivindicava la gent a les assemblees?

Les reivindicacions eren diverses però trobo molt positiu que moltes de les demandes que es feien eren molt progressistes: que els sous dels polítics fossin com els d'un treballador mig i que els càrrecs fossin revocables en tot moment, es reclamava el compliment del dret al treball i a l'habitatge, quan hi ha tanta gent sense una llar havent-hi milers d'habitatges buits, es reclamava una societat on tothom tingués segons les seves necessitats i actués amb responsabilitat segons les seves capacitats, s'exigia la nacionalització de la

banca, etc. Crec que aquest tipus de propostes demostren que el 15M és un moviment clarament d'esquerres i anticapitalista.

• Què en penses de la mesura de prendre totes les decisions per consens?

Doncs la veritat crec que no és correcta i que és una mesura vinguda del prejudici i d'aquells que volen imposar el criteri d'una minoria a la majoria. He pogut veure que a les assemblees les decisions es volien prendre sempre per consens, i això és una cosa impossible en un moviment tant heterogeni. El que acabava passant és que per "fer content a tothom" s'acabava rebaixant les demandes inicials en una espècie de cafè per a tothom. Fins i tot es canviaven demandes a posteriori, per part de les comissions, que havien estat aprovades en assemblea perquè tothom s'hi sentís còmode. Jo crec que la democràcia real és participar i votar si es vol una cosa o no, i que es respecti el criteri de la majoria. Sinó, si en nom del consens s'acaba rebaixant la proposta inicial perquè una minoria no hi està d'acord, no és això la imposició del criteri d'uns pocs?

• Quin creus que és el futur del moviment?

Crec que el moviment tornarà a ressorgir amb força de cara a la tardor. Crec que el futur del moviment passa per unir a joves, a estudiants i a treballadors en una sola lluita i una sola veu, i anar units i fer pressió per la convocatòria d'una vaga general com a primer pas per a una lluita més àmplia. Espero que el moviment continuï agafant força i fent-se ressò social. Crec que en el futur, el 15M deixarà enrere els prejudicis i es posicionarà clarament com el que és, un moviment d'esquerres i anticapitalista. ★

trenc d'alba

armes tals com la paraula carregada de mans alçades.

L'actualitat està colpint les nostres consciències tornant-se ineludible. Els missatges demagògics inunden els mitjans de comunicació. Les retallades socials ja s'han instal·lat a les esquenes de la classe treballadora. I la sensació d'impotència està trencant els murs de la individualitat per estrènyer cada cop més les mans del rebuig col·lectiu. És jove aquest moviment i som molts, i la virtut que posem es que podem ser fàcilment molts més: si aconseguim un escenari on tots puguem participar conjuntament; un escenari que bé podria ser una vaga general.

Des de dintre del moviment estem estu-

diant com aconseguir aquesta fita. Els companys del El Militant creiem que s'hauríem de dirigir més esforços cap a la concreció d'aquesta idea. Així que, si establim contacte amb el màxim nombre de treballadors a través de pamflets i circulars. Si intentem portar aquest moviment a les grans empreses i a les més petites. Si ens omplim d'energia per treballar i fer pedagogia en el nostre entorn. Si convoquem conseqüentment accions de pressió dirigides a denunciar la nefasta política de les direccions sindicals. Si cridem amb força i amb raó. Podem tenir a tocar de dits una vaga general que paralitzi el funcionament quotidià d'un sistema que ens ofega i no ens ofereix res més que silenci i cops de porra.

Creiem que aquest seria un pas adient per encoratjar encara més a la població en aquesta lluita. Per que és en jornades de vaga on ens sentim capaços de tot i assaborim la llibertat; aquella que sorgeix, com va dir el poeta Joan Margarit, quan arrenca l'alba en un dia de "Vaga General".

S'aproxima una tardor que es preveu més calenta que l'estiu. Hem d'agafar forces debatent sense prejudicis ni sectarismes el camí que vulguem caminar. Hem de donar una resposta contundent, tots plegats, contra aquest sistema. Y hem de lluitar per la vinguda, segons el parer que defenem des de aquesta organització, del socialisme. ★

Entrevista a Iban, estudiant d'Història i treballador marxista del moviment 15-M

Militant- L'explosió social que ha suposat el 15M ha agafat a molta gent desprevinguda. T'ha sobtat a tu? A partir de quin moment vas començar a participar?

Iban- La veritat és que no m'imaginava que la protesta que van començar uns companys amb l'acampada en Pç. Catalunya s'estengués tan ràpid, i sobretot que tanta gent que mai havia participat abans en política se sumés a l'acampada de la nit al dia. No obstant això, veient les lluites que s'estan donant a països com Grècia, França, o tot el procés que s'ha obert als països àrabs, era inevitable que aquí la cosa esclatés. En qualsevol lloc i en qualsevol moment escoltaves a la gent discutir de política, en el treball, amb la família o els amics, la gent es queixava de les retallades i els atacs que estan portant a terme contra els treballadors. El 15M ha estat la demostració en la pràctica de la disposició de la gent a lluitar, i a sortir al carrer a defensar drets tan bàsics com una sanitat i una educació públiques. Jo me vaig apropar per primera vegada a la plaça el segon o tercer dia, quan hi hauria unes 1.000 persones, i la veritat és que l'ambient era espectacular. Gent discutint en rotllanes sobre política, debatent, buscant propostes...i sobretot amb moltes ganes de participar.

M- Alguns diuen que aquest és un moviment que ni és de dretes ni d'esquerres. Estàs d'acord?

I- No, que va. Crec que des del primer moment es va veure que això era un moviment d'esquerres, solament cal veure les propostes que estan sortint d'aquesta plaça: defensar la sanitat i l'educació pública i gratuïta, frenar els desallotjaments, les retallades laborals i salarials, deixar de donar diners públics a la banca per tapar les seves pèrdues, papers per a tots els immigrants...crec que deixa clar el caràcter d'aquesta lluita. La gent té clar que no vol pagar la crisi que ha provocat el sistema capitalista, potser molts no tinguin la intenció d'acabar amb el sistema, però aquí estan sortint proposades que en la practica el qüestionen obertament, i età quedant de manifest el frau d'aquesta "democràcia" en la qual vivim. La gent vol participar i discutir dels seus problemes del dia a dia, els agradi als polítics o no.

M- Estàs a la comissió de moviment obrer a l'assemblea de Barcelona. Quina tasca esteu duent a terme?

I- Bé, un dels primers aspectes que hem vist, és la necessitat de vincular el movi-

ment amb els treballadors. Aquest procés compta amb la simpatia de moltíssima gent, molts d'ells treballadors que no disposen de temps per apropar-se a la plaça. Per això, hem decidit organitzar sortides a diferents fàbriques de Barcelona, algunes d'elles en lluita i moltes amb EROs, com la SEAT, TMB, ALSTROM...primer per informar sobretot el que s'està fent a la plaça, i segon per convidar-los a participar i a unir les seves lluites amb la nostra, ja que tenim un objectiu comú. Tard o d'hora, haurem d'ajuntar-nos tots si volem estendre la lluita.

M- Quin és el futur del moviment...creus que la consigna de la Vaga General és vigent?

I- Sens dubte, crec que la vaga general és el pas que hem de donar per estendre la lluita, i perquè molta gent que no està podent participar es pugui sumar en una gran mobilització. S'ha demostrat que la gent aquesta disposada a lluitar, s'ha qüestionat obertament aquesta pseudo democràcia així com el sistema capitalista, ara toca atacar on mes els fa mal, la butxaca, mitjançant una Vaga General que paralitzi tot l'estat, i on treballadors, estudiants, jubilats...sortim tots junts a defensar els nostres drets i a deixar clar que no parem la seva crisi. ★

Entrevista a Carlos Naranjo, coordinador del Sindicat d'Estudiants del País Valencià

Militant - Quines són les circumstàncies que fan que al País Valencià hi hagi especial indignació?

Carlos Naranjo - En els últims anys els atacs de la dreta s'han intensificat sense mesura a tots els àmbits i en especial a l'educació pública. Han hagut grans mobilitzacions contra aquests atacs, la iniciativa i la força de la gent era molt present, però tota aquesta força es va malbaratada per les errònies estratègies dels dirigents sindicals al pactar amb el govern Valencià i no dur fins al final les lluites, pense que no van confiar en el moviment.

M - A pesar que electoralment ha guanyat la dreta és com si això no correspongués amb el sentir de una bona part de la població: què ha passat aquí?

CN - Tal i com ha passat a tot l'Estat Espanyol, la dreta s'ha imposat, però no perquè la gent treballadora l'haja escollida en el seu vot, si no per la absència d'una alternativa seriosa per l'esquerra i la fallida de la socialdemocràcia. Crec que l'exemple que han donat desenes de milers de persones lluitant al carrer dia a dia durant aquests mesos, és amb el que tenim que quedar-nos si volem valorar la situació de la lluita al País Valencià, vull dir, molta força, ganes de continuar lluitant i cap sensació de derrota.

M - Què creus que passarà aquesta tardor?

CN - Que la lluita donarà passos molt importants, abans del període estival es podia veure com el moviment anava traient conclusions pràctiques de com fer avançar la lluita i sumar mes gent, aquestes conclusions ja s'estan materialitzant.

Els últims dies han hagut varies concentracions i assemblees per dur endavant la lluita contra la Reforma Constitucional i la nova reforma laboral, un dels temes principals d'aquestes assemblees ha sigut la qüestió de la Vaga General i la necessitat de que els dirigents sindicals la convoquen. Crec que ara tenim que lluitar per guanyar als afiliats i delegats de CCOO i UGT per a exigir als dirigents sindicals que la convoquen i facin un pla de mobilitzacions que siga conjunt amb el 15M, aprofitant les centenars d'assemblees que s'han creat a reu de tot el País Valencià. Amb tota aquesta força i un programa reivindicatiu que defense els drets i interessos dels joves i els treballadors podríem parar tots els atacs que s'estan aplicant contra les nostres condicions de vida des del començament d'aquesta crisi capitalista.

Fora l'imperialisme del món àrab

La revolució només pot avançar amb un programa socialista

JUANJO LOPEZ

En els moments d'escriure aquest article, els rebels libis recolzats i ajudats per l'OTAN han pres Trípoli i avancen cap a Sirte. Però més enllà de l'entusiasme de desenes de milers de libis que veuen esperançats la caiguda de la dictadura de Gadafi, avui dia el Consell Nacional de Transició, compost per burgesos proimperialistes i desertors del govern de Gadafi, és un govern titella de l'OTAN. L'ONU ja ha ofert els seus serveis com a fulla de parra de l'imperialisme per desplegar els cascos blaus que garanteixin "la pau i el desenvolupament" de la nova Líbia. Això significa garantir que les multinacionals tinguin lliure accés al petroli i gas libi i consolidar el domini del Consell Nacional.

Com explicàvem els marxistes la intervenció de l'OTAN no buscava tant acabar amb Gadafi sinó garantir el control dels recursos libis i instal·lar un pont al món àrab per lluitar contra la revolució. El Consell Nacional va sembrar la desmoralització entre els rebels libis insistint que només amb l'ajuda de l'imperialisme podien derrotar a Gadafi.

Gadafi era un agent de l'imperialisme, certament no del tot controlat, però sí fiable al cap i a la fi. Del seu origen antiimperialista ja només quedaven algunes estàtues i proclames els dies festius. Realment les masses odiaven la dictadura de Gadafi, un assassí sagnant i corrupte disposat a reprimir qualsevol lluita o reivindicació de les masses libies. El mateix es pot dir del govern d'Al Assad a Síria. Inevitablement l'onada revolucionària que ha contagiada un país rera altre del món àrab i que s'ha emportat per davant a Ben Alí i a Mubarak va afectar de ple a Líbia. Alguns s'obstinen en veure en l'acció de les masses la mà oculta de l'imperialisme, no obstant això, tota l'actuació de la burgesia mundial des que va començar la revolució al món àrab ha estat la de tractar de frenar el moviment de masses. El que ha faltat a Líbia no ha estat el sacrifici i la voluntat de lluita de les masses, sinó una direcció revolucionària a l'altura dels esdeveniments.

Per l'acció de les masses, l'Estat gadafià va col·lapsar en nombroses ciutats del país i les masses rebels aviat van improvisar comitès ciutadans per organitzar la vida a les zo-

nes alliberades. No obstant això, com succeeix en els primers compassos de la majoria de les revolucions, les masses entusiasmades i ingènues van lliurar el poder als "opositors il·lustrats", petit-burgesos oposats a Gadafi que al seu torn van obrir el camí al domini d'empresaris vinculats amb Europa i els EUA i a desertors del govern de Gadafi.

Així va succeir per exemple a Rússia el 1917: les masses van tombar al Tsar, però van lliurar el poder als dirigents de la socialdemocràcia que al seu torn van consolidar a la burgesia. Va ser l'existència del Partit Bolxevic guanyant-se pacientment a les masses com finalment es va aconseguir tombar al govern de coalició de socialdemòcrates i burgesos imperialistes. Però a Líbia no existia cap Partit Bolxevic. El Consell Nacional, disposat a demostrar la seva "respectabilitat" a l'imperialisme es va apressar a aixafar la revolució, dissoldre comitès ciutadans i reemplaçar-los per un reconstruït Estat burgès. Per això no va dubtar a aliar-se amb els elements més reaccionaris, com els capitosts tribals i els líders integristes.

OPOSICIÓ DE LES MASSES

Cal assenyalar que les masses es van oposar a aquest xantatge. Rebutjaven la intervenció de l'imperialisme i defensaven la revolució, però davant l'absència de qualsevol tipus d'alternativa, les promeses d'ajuda militar per derrotar a Gadafi i les maniobres del Consell Nacional van acabar per imposar-se.

Hem de denunciar el paper que desgraciadament ha jugat el govern d'Hugo Chá-

vez a Veneçuela. Chávez podia haver estat un factor clau per impulsar la revolució al món àrab. Podia haver recolzat a les masses revolucionàries, denunciant a l'imperialisme i les seves maniobres i assenyalant al socialisme com l'única alternativa per acabar amb l'opressió capitalista. No obstant això, Chávez i altres dirigents d'Amèrica Llatina han tancat files entorn de Gadafi erigint-lo com un "líder revolucionari". És un veritable crim! Una cosa és haver d'arribar a acords puntuals amb potències capitalistes i una altra cosa defensar un horrorós règim reaccionari.

En política revolucionària, l'eslògan de "els enemics dels meus enemics són els meus amics" no només no és cert, sinó que pot provocar fatídics errors. No és la primera vegada que règims contrarevolucionaris com el d'Iran utilitzen el prestigi internacional de Chávez per aixafar a les masses. A més la pròpia simpatia que a Europa o a EUA pot tenir la revolució veneçolana cau entera cada vegada que Chávez s'erigeix en defensor dels tirans.

Quin futur li espera a Líbia de la mà de l'imperialisme? Cap. Quan la guerra es doni per concloua el Consell Nacional correrà a tractar de desarmar a les masses (una altra cosa és que ho aconsegueixi) i a buscar la consolidació d'un Estat burgès totalitari disfressat de democràcia. En aquest context de crisi mundial del capitalisme, és utòpic pensar que pugui desenvolupar-se una economia prospera que garanteixi uns mínims per a les masses. Les multinacionals només pensaran a saquejar el país.

Però no està tot dit: El futur de Líbia depèn del desenvolupament de la revolució al món àrab i de la lluita de classes en la resta del món. A Tunísia i Egipte, malgrat les maniobres de l'imperialisme i de la burgesia, no han pogut fer callar a les masses. La repressió de Al Assad tampoc ha frenat la lluita. Les espases segueixen en alt. A poc a poc les masses van comprenent que la lluita contra la tirania no acaba canviant a un tirà per un altre, que l'únic camí és expropiant als explotadors i transformant la societat. L'experiència de Líbia també serà un factor d'aprenentatge per a les masses de tothom àrab: de la mà de l'imperialisme només pot haver-hi reacció i misèria.

Front Popular o Indepedència de Classe

JAUME GARCÍA

A les passades eleccions a la Generalitat, en la tardor de 2010, es va formar una coalició electoral independentista entorn l'expresident del Barça Joan Laporta. Solidaritat per la Independència es va formar, entre altres, amb una organització que es presenta a si mateixa com a "marxista-leninista" (PSAN), col·ligada amb individus escindits d'ERC i, fins i tot de Convergència, alguns d'ells arrivistes sense escrúpols.

Si Solidaritat va obtenir un destacat resultat va ser perquè va recollir el vot d'un sector de l'esquerra independentista catalana i d'antics votants d'ERC molt descontents amb la política dretana duta a terme per aquest en el Tripartit. Però aviat, desvetllant la vertadera naturalesa d'aquesta coalició, la seva "estrella" Laporta va desertar per presentar-se a les eleccions municipals amb ERC i Reagrupament (escisió dretana d'ERC) i, acte seguit, no ha dubtat en recolzar les històriques retallades de la despesa social imposades per CiU i recolzades pel PP. Aquest exemple és molt il·lustratiu del que suposa una aliança política amb la burgesia "independentista". El yuppi Laporta, igual que l'Artur Mas, l'Oriol Pujol i altres agents de la burgesia catalana, defensen exclusivament els "drets democràtics" de la seva bitlletera.

Una vegada i una altra, diferents tendències d'esquerres s'han obstinat i s'obstinen constantment a buscar una aliança que anomenen "popular" (unió popular, front popular, unitat popular...) que aglutini a "tot el poble" per lluitar pels drets democràtics (o per defensar-los contra el feixisme com el front popular del 1936). Però què significa "tot el poble"? Quan es parla de la "unitat popular" de tot el poble, inevitablement es tracta d'incloure en la coalició a totes les classes, també a un sector de la burgesia (la llegendària burgesia progressista o la burgesia patriota, depenent de quin sigui l'objectiu del front). Al final inevitablement es subordinen els interessos específics de la classe obrera

en honor d'una suposada "unitat" l'objectiu de la qual és aconseguir "allò que ens uneix a tots".

No obstant, els interessos de classe al final exerceixen una poderosa dictadura. La història ho demostra: una vegada i una altra la burgesia anteposa els seus interessos com a capitalistes a qualsevol altre consideració, inclosos els drets democràtics.

QUI PORTARÀ ENDAVANT LES TASQUES DEMOCRÀTIQUES?

En el passat, en els temps de la revolució francesa, la burgesia sí va jugar un paper revolucionari en la seva lluita contra la noblesa feudal. La Revolució democràtica-burguesa tenia com a objectiu liquidar les restes de feudalisme per garantir el desenvolupament del capitalisme. La reforma agrària, la independència nacional, l'Estat democràtic i laic... eren tasques que teòricament havia d'impulsar la burgesia revolucionària. Malgrat tot, als països més endarrerits mentre que la burgesia desenvolupava creixents interessos econòmics comuns amb l'antiga oligarquia feudal i l'imperialisme (a través dels negocis, els matrimonis, les societats anònimes, el capital financer, etc.), una altra classe social naixia i es desenvolupava amb els seus propis interessos: la classe obrera,

gestada pel propi capitalisme i cridada a derrocar-lo i substituir-lo per un nou sistema social, el socialisme.

Efectivament, els treballadors no només lluitaven contra les restes del feudalisme, sinó també per una vida digna per ells mateixos: salaris dignes, condicions laborals segures, drets sindicals, educació i sanitat pública... Aquestes reivindicacions xocaven inevitablement amb la burgesia, els beneficis de la qual, s'extrauen del salari no pagat al treballador. Inevitablement en aquest nou conflicte de classe, els capitalistes –temerosos de la força del jove proletariat- es van fusionar més i més amb les antigues oligarquies dominants: per la burgesia ja no es tractava d'eliminar les restes del feudalisme, sinó de mantenir l'estatus quo que garantia els seus beneficis i negocis utilitzant les eines d'opressió heretades de l'antic règim.

El desenvolupament i creixent predomini del capital financer –fins l'absolut domini mundial que avui té- ha accentuat aquestes tendències. Només cal fer un cop d'ull als països que en els anys 50 i 60 van conquerir la seva independència de les metròpolis colonials: avui en dia la seva dependència de l'imperialisme és absoluta i les seves respectives burgesies no són més que els agents locals de les multinacionals i les corporacions bancàries.

Però el país clàssic on es va donar aquesta fusió va ser precisament l'Estat espanyol, i no només en la burgesia espanyola: la burgesia catalana no dubtava per una banda en agitar amb els drets democràtics catalans, per després salvar al rei -i al capitalisme- de la revolució obrera. Així va succeir el 1874, el 1909, el 1917, el 1919 y el 1923 quan la burgesia catalana va recolzar la dictadura de Primo de Rivera. I durant els anys 30, Francesc Cambó, fidel representant de la burgesia catalana, va finançar i recolzar el cop de Franco. Duran, Mas i Pujol no deixen de ser els hereus polítics d'aquesta gent i no dubtaran en el futur en recórrer a mètodes tan contundents com els dels

seus antecessors. Els drets democràtics per la burgesia catalana no són més que una eina que empren per dividir i enfrontar els treballadors i joves catalans amb els de la resta de l'Estat, així com per a obtenir privilegis econòmics del govern de Madrid.

Si la burgesia ja no compleix amb les seves tasques històriques, quina classe social pot lluitar per les reivindicacions democràtiques? La classe obrera, aliada amb la resta de les capes oprimides de la societat. Però només a través de una lluita que, per tenir èxit, inevitablement transcendeix els límits del capitalisme, vinculant les reivindicacions democràtiques amb les socialistes, és a dir, amb la transformació revolucionària de la societat.

LES DUES ETAPES I EL FRONT POPULAR

El reformisme, és a dir, la creença de que poc a poc, de manera gradual, el capitalisme pot reformar-se a sí mateix sense necessitat de transformacions revolucionàries, té el seu origen en un període històric de desenvolupament capitalista excepcional anterior a la primera guerra mundial i el seu punt de recolzament en la còmoda burocràcia sindical i política de les organitzacions obreres.

Aviat aquests sectors van desenvolupar una teoria antimarxista pels països de capitalisme endarrerit: La "Teoria de les dues etapes". Segons la qual, en aquests països correspondria en primer lloc una etapa de revolució democràtic-burguesa en la que la classe obrera havia de recolzar a la burgesia. Segons ells, només després de dècades de pacífic i idíl·lic desenvolupament capitalista podria plantejar-se l'objectiu del socialisme; això sí, en un llunyà horitzó. Per descomptat, aquesta teoria no té en compte en absolut l'antagonisme entre capital i treball i la fusió que ja llavors existia entre la burgesia, l'antiga oligarquia feudal i l'imperialisme.

Els "fronts populars", com aliança interclassista entre proletaris i "burgesia progressista" no neixen per tant als anys 30, són molt abans. A Rússia per exemple, el govern provisional burgès que va substituir el govern del Tsar el febrer del 1917 estava sostingut pels menxevics i socialrevolucionaris (els reformistes de l'època). L'essència d'aquest front era la subordinació del proletariat a la burgesia: ajornar totes les reformes democràtiques i continuar amb la guerra imperialista.

Lenin des del principi va combatre aquesta coalició interclassista. Explicava que lligar a la classe obrera al carro de la burgesia no només no duria amb si cap dret democràtic, sinó que posava en greu perill a la revolució. De fet, la burgesia, utilitzant

les seves posicions en el govern provisional, va intentar una i altra vegada aixafar les masses. Només quan els bolxevics van prendre el poder i van expropiar als capitalistes, van poder dur endavant les tasques democràtiques: la reforma agrària, el dret de les nacions a l'autodeterminació, la separació Església-Estat, etcètera. Quan posteriorment Stalin va adoptar la teoria reformista de la Revolució per Etapes, contradeia l'experiència viva de la revolució bolxevic.

A l'Estat espanyol vivim la conseqüència nefasta d'aquesta política. El Front Popular conformat per les eleccions de febrer del 1936 va servir de cobertura als elements més reformistes de les organitzacions obreres per decapitar el programa socialista "per no espantar als socis republicans". Un cop d'ull al programa subscrit no deixa lloc a dubtes: "(...) Els republicans no accepten el principi de la nacionalització de la terra i la seva entrega als camperols, sol·licitat pels delegats del partit socialista. (...) Els republicans no accepten el subsidi d'atur sol·licitat per la representació obrera. (...) No accepten els partits republicans les mesures de nacionalització de la Banca proposades pels partits obrers(...)" La República que conceben els partits republicans no és una República dirigida per motius socials o econòmics de classes (...)" Es convertia realment en un Front per frenar la Revolució. De fet els ministres republicans jugaran un paper nefast després del cop d'Estat de Franco tractant d'ocultar l'alçament militar, negant armes als treballadors i cercant un acord desesperat amb els militars rebels.

L'etapisme va estar novament present a la guerra civil sota la fórmula de "primer la guerra i després la revolució". La línia argumental central era que la classe obrera per si sola era dèbil per poder derrotar al feixisme i per tant, havia d'ajornar-se la revolució per guanyar el recolzament de la burgesia democràtica internacional. El paper durant la guerra civil del Regne Unit i de la democràtica República francesa (governada alhora per un Front popular de socialistes, comunistes i burgesos radicals) és de sobres conegut.

La idea del "poc a poc" que sustenta a l'etapisme, és profundament antihistòrica. Realment les transformacions socials són brusques. Les reformes democràtiques, com explica la Rosa Luxemburgo, són subproductes de la lluita revolucionària, processos on l'objectiu de les masses és acabar amb el capitalisme. El dia de demà, a la calor de processos revolucionaris, potser que hi hagi sectors de la burgesia que estiguin disposats a fer fora el rei o a concedir l'autodeterminació a Catalunya.

Però una situació així només es donarà quan el que realment estigui en joc sigui la pròpia supervivència del capitalisme i l'expropiació dels explotadors. Aleshores sorgiran burgesos, "amics de la democràcia", disposats a prometre la lluna en un cove i enganyar i dividir els treballadors.

Defensar reivindicacions democràtiques al marge de la lluita pel socialisme alimenta inevitablement les il·lusions en que és possible un altre capitalisme més democràtic, més just i més humà. Això sí que és utòpic.

ÉS DÈBIL EL PROLETARIAT?

Darrera del Front popular i la Revolució per etapes està la suposada debilitat del proletariat. Els reformistes tenen una desconfiança orgànica de la capacitat dels treballadors de transformar el món i dirigir una nova societat. Tot i així, la realitat és tossuda: allí on els processos revolucionaris han arribat més lluny ha estat precisament on la classe obrera ha actuat amb més decisió i independència de classe.

I no només ens referim a l'exemple de la Revolució Russa de 1917: a l'Estat espanyol va ser la classe obrera la que va derrotar el cop militar malgrat els ministres republicans i els espantats dirigents obrers. I recentment al món àrab, mentre els intel·lectuals escrivien proclames al Facebook, eren els treballadors els que tombaven a Mubarak i Ben Alí paralitzant la producció i organitzant grups d'autodefensa als barris i fàbriques.

La classe obrera és avui en dia més poderosa que mai. Tant numèricament com, i sobretot, pel paper social que juga en la producció: tota l'economia mundial depèn de la classe obrera. La paüra que la burgesia sent per una vaga general no es deu tant als diners que aquell dia deixen de guanyar, sinó sobretot perquè una vaga general demostra el vertader poder que té la nostra classe.

Sí tenim força; el que falta és una direcció revolucionària que faci conscient als treballadors d'aquesta força. Els dirigents obrers s'esforça en transmetre debilitat i desconfiança perquè són conscients de que l'altre camí empenyeria i engrescaria als treballadors a una batalla contra la dictadura del capital financer i pel socialisme. L'interclassisme forma part de la mateixa estratègia: en lloc de vincular la lluita pels drets democràtics a la lluita per les reivindicacions socials, en lloc de buscar com aliats als oprimits de la resta de l'Estat i de tot el món, es recorre a una inexistent burgesia progressista. El resultat: acudits com Joan Laporta i vertaderes tragèdies com la derrota de la guerra civil.

Contra la imposició reaccionària i antidemocràtica del TSJC al sistema educatiu públic de Catalunya

Els sindicats han de convocar mobilitzacions urgents contra les retallades socials i la divisió de la xarxa pública

CAP ALIANÇA AMB CIU

REDACCIÓ MILITANT

El passat divendres 2 de setembre el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va aprovar un aute pel qual, en un termini de dos mesos, imposa la instauració a Catalunya d'una doble xarxa educativa pública, una en català i l'altra en castellà, el que representa un atac gravíssim als drets democràtics del poble català en general i, molt en particular, dels interessos de la classe obrera catalana i de la resta de l'Estat.

Aquesta decisió del TSJC està en total harmonia amb l'estratègia del PP i d'altres associacions conservadores i obertament ultradretanes, que han adoptat la bandera de l'espanyolisme i dels prejudicis anticatalans i antibascos com un dels eixos fonamentals de la seva estratègia política. El PP, en complicitat absoluta amb els sectors més reaccionaris de l'aparell de l'Estat, ha fet de la qüestió lingüística, en concret de la suposada (i realment inexistent) discriminació i fins i tot persecució del castellà a Catalunya, un dels seus principals eixos d'agitació i cohesió de la seva base de suport electoral.

El castellà no està en perill a Catalunya. Mai ho ha estat. Segons tots els informes internacionals, els estudiants catalans coneixen i fan servir el castellà al mateix nivell que qualsevol estudiant de la resta de l'Estat. A l'última avaluació que fa el govern sobre el coneixement del castellà als alumnes de 2n d'ESO, els estudiants catalans van obtenir 502 punts, dos per sobre de la mitjana estatal i més que a Madrid o Andalusia, per posar dos exemples.

Malgrat els intents sistemàtics de laacció, no han aconseguit dividir a la classe obrera i a la joventut catalana en funció de la llengua. En aquest sentit, no hi ha un conflicte lingüístic a Catalunya i hi ha una convivència total entre la població que fa servir fonamentalment el castellà i la que emprà el català. Els enfrontaments que s'han produït a Catalunya en els últims mesos, igual que a la resta de l'Estat i a Europa, han estat entre rics i pobres, és a dir, entre la burgesia (catalana i espanyola), que vol destruir la sanitat i l'educació públiques, i els treballadors i els joves (catalanoparlants i castellanoparlants, catalans o immigrants). La unitat de la classe obrera, per sobre de la llengua que fa servir, és una

conquesta molt important que cal preservar com una prioritat absoluta.

La decisió del TSJC, que alhora s'empara en la sentència escandalosa del Tribunal Constitucional contra l'Estatut del juny de 2010, no respon, per tant, a l'afany de justícia o als interessos d'una majoria social. Ha estat esperonada i promoguda per una petita minoria política i social a Catalunya que, en canvi, té poderosos vincles amb l'aparell judicial i estatal, un aparell que, per cert, no ha estat depurat des de la dictadura franquista. Si les exigències del TSJC es portessin a terme, amb la instauració d'una doble xarxa educativa, s'estarien posant les bases objectives per a una divisió perillosa de la classe obrera i de la joventut en línies lingüístiques. Una divisió que està completament injustificada des del punt de vista del coneixement i l'aprenentatge del castellà a Catalunya.

Per descomptat, aquesta mesura també aniria en detriment del català, una llengua que, malgrat no patir la persecució brutal que patia sota la dictadura franquista, segueix sent una llengua oprimida. Per als capitalistes, sempre serà més rentable fer servir el castellà pel seu major nombre de parlants. Això es veu a tota la producció capitalista: mitjans de comunicació, béns de consum, oci... La majoria dels mitjans de comunicació de masses a Catalunya són en castellà, per no parlar del cine i publicació de llibres, etc. L'ús del català com a llengua vehicular a l'escola a penes contraresta el domini que el castellà té a nivell general. A més a més, i això és clau, l'ús del català com a llengua vehicular a l'ensenyament és acceptat i defensat per una majoria social aclaparadora a Catalunya, pels sindicats, pel professorat, per les associacions de pares i estudiants.

El nostre rebuig rotund a la decisió del TSJC no vol dir, en absolut, que donem suport a CiU, ni a la seva política ni als seus gestos demagògics. Amb el cinisme que caracteritza a la burgesia catalana, mentre clama contra la decisió del TSJC i mira d'aparèixer com la defensora del català, està imponent retallades salvatges a l'educació pública (amb el suport del PP i el diputat "independentista" Laporta), el que consti-

tueix el pitjor atac a l'aprenentatge del català i a l'ensenyament en general. Mentre tot el procés legal que finalment va desembocar en la decisió del TSJC ja estava en marxa i era de coneixement públic, CiU ha estat al capdavant de la repressió contra la joventut i en l'aplicació de mesures racistes i discriminatòries contra els immigrants, com en el cas de l'atenció sanitària. Fins i tot des del punt de vista de l'ús del català com a llengua vehicular a l'ensenyament públic i de defensar una xarxa educativa pública única, cal recordar que van ser els sindicats, associacions i partits d'esquerres els que es van mobilitzar els anys 70 i 80. CiU només utilitza la qüestió nacional per als seus propis beneficis.

Els sindicats porten mesos callats davant dels atacs salvatges que està patint la classe obrera. És una actitud imperdonable. Davant d'aquest nou atac, és urgent que, justament els representants dels treballadors, es posin al capdavant de la lluita i vinculin el rebuig a la imposició reaccionària i antidemocràtica del TSJC amb la defensa de l'educació pública i els serveis públics. De no fer-ho, serà CiU la que demagògicament mirarà de situar-se al capdavant de la lluita en defensa del català, per a manipular-la, descafeïnar-la i mantenir-la al marge de les mobilitzacions contra les retallades socials. És justament la classe obrera, aliada amb les altres capes socials oprimides, la classe social més interessada en aturar els atacs dels capitalistes i de l'aparell de l'Estat reaccionari. El camí: mobilitzacions, assemblees a barris i fàbriques, un sindicalisme combatiu i democràtic i la convocatòria urgent de la vaga general dintre d'un pla de lluita i mobilització.

L'oposició a la decisió del TSJC no s'ha de defensar només a Catalunya. L'esquerra política i els sindicats han d'iniciar una campanya d'explicació de la realitat catalana, denunciant a Madrid, Andalusia, Castella... les mentides i la demagògia de la dreta i vinculant la lluita pels drets democràtics a la lluita contra les retallades socials. Aquest és el camí per unir per sobre de divisions nacionals i combatre junts contra l'enemic comú: la burgesia i el sistema capitalista.

"Socialisme i nacionalisme, escrits de James Connolly"

Entrevista a Lluís Perarnau, col·laborador de la Fundació F. Engels, que ha publicat el llibre "Socialisme i nacionalisme, escrits de James Connolly"

El Lluís treballa a la UAB, és PAS (personal d'administració), delegat d'UGT i col·laborador de la Fundació F. Engels des de la seva creació. Ha participat en l'organització de la I setmana del marxisme a la UAB (novembre 2010) i ja està en els preparatius de la segona edició.

Militant- Tu ets col·laborador de la FFE des de fa anys, quin és el criteri que usa la fundació a l'hora de publicar un o altre llibre?

Lluís- La Fundació F. Engels publica els clàssics del marxisme, les fonts originals del pensament, dels teòrics del marxisme revolucionari: Marx, Engels, Lenin, Trotski, Rosa Luxemburg, James Connolly... Per a nosaltres, igual que per a aquests autors marxistes, com per a qualsevol que vulgui lluitar seriosament per acabar amb el capitalisme i construir una societat alternativa, socialista, és fonamental estudiar i comprendre la societat, el capitalisme, i d'aquesta forma dur a terme una lluita efectiva per la revolució social. I això, què millor que fer-ho a través dels textos dels mateixos revolucionaris que ens han precedit, que són un clar exemple de dedicació, d'acció i pensament.

M- Aquest cop heu traduït a Connolly. Què destacaries d'aquest dirigent? Quin és el seu principal missatge?

Ll- Destacaria la seva coherència en unir la lluita per la llibertat nacional d'Irlanda amb la lluita dels treballadors i la lluita pel socialisme. Connolly ho expressava dient que "la causa obrera és la causa d'Irlanda i la causa d'Irlanda és la causa obrera, no es poden separar".

M- Hi ha alguna frase o idea de Connolly que t'hagi semblat especialment colpidora?

Ll- Més que una frase, destacaria la força dels seus escrits, dels seus discursos. Connolly va ser el secretari del sindicat general dels treballadors (ITGWU), dirigent de la insurrecció obrera de Pasqua a Dublín, el 1916, contra l'imperi britànic, que durant 6 dies va fer front al setge de l'exèrcit britànic, anticipant-se així en un any a la revo-

lució russa. Juntament amb Lenin, Trotski i Rosa Luxemburg, va ser un dels internacionalistes que es van oposar a la guerra imperialista i a la traïció dels dirigents de la Internacional Socialista. Connolly es plantejava sempre la lluita per l'alliberament nacional d'Irlanda des del punt de vista del socialisme, de l'internacionalisme.

M- Sembla una llei que tot moviment contra l'opressió nacional al final haig d'optar per subordinar-se a la burgesia nacionalista o optar per l'internacionalisme obrer. Connolly sembla que toca de ple aquest tema. Què en penses?

Ll- La naturalesa de la burgesia nacional irlandesa, col·laboradora amb l'opressió de l'imperi britànic i vinculada als interessos dels capitalistes britànics, no és en res diferent de la naturalesa de la burgesia catalana respecte del capitalisme espanyol. Tampoc el caràcter volàtil i vacil·lant de la petita burgesia dels dirigents dels Voluntaris Irlandesos es diferencia en res del caràcter dels dirigents d'ERC o SI. A Catalunya, els dirigents d'aquests partits fan grans proclames, alcen la veu en moment determinats amb gran solemnitat, però cap ni un té ni la més remota idea de com passar dels discursos als fets. I, per descomptat, no tenen la més mínima intenció de dotar-se d'un pro-

grama revolucionari, d'unir la lluita per l'alliberament nacional amb la lluita pel socialisme. Al contrari, sospiren per un front patriòtic, tal com passa a Euskadi amb determinats dirigents de l'esquerra abertzale amb el PNB, i una ruptura impossible i totalment utòpica de la mà de CiU. Evidentment, per aquesta via no assoliran mai el dret a l'autodeterminació. Fixeu-vos en CiU en tot això de la reforma constitucional per limitar el dèficit. Per les declaracions dels seus portaveus, semblen els campions en la defensa de l'autogovern, quan el seu govern és el que ha aplicat fins ara amb més acarnissament la política de retallades que exigeixen els capitalistes! Només la classe obrera, quan irrompi a l'escena política amb un programa revolucionari, serà la que durà a terme els canvis necessaris, tant en el terreny dels drets democràtics-nacionals, com acabant amb aquest sistema caduc i completament injust.

M- Per quan estarà el llibre de Connolly i com el podem aconseguir?

Ll- El llibre el tindrem a partir del mes d'octubre i el podreu trobar al Casal Marxista, a Barcelona, (c. Reina Amàlia, 6 baixos), al Casal Marxista de Tarragona i al Casal Roig de València.

Pots consultar i adquirir el material de la Fundació Friedrich Engels en la nostra web:

www.fundacionfedericoengels.org

o a qualsevol dels nostres locals:

Casal Marxista de Barcelona
Carrer Reina Amàlia, 6 baixos
933298921

Casal Marxista del Camp
Carrer sis, 56 de Bonavista
660 721 075

Casal Roig
Arquitecte Arnau, 19 baixos,
València
9961339120

95 aniversari de la insurrecció de Pasqua a Irlanda

El llegat de James Connolly

El dilluns de Pasqua de l'abril de 1916, l'Exèrcit Ciutadà Irlandès i els Voluntaris Irlandesos es van alçar en armes contra l'Imperi britànic amb l'objectiu d'aconseguir la llibertat per a Irlanda i funda una República irlandesa. En el fons, rere l'aixecament es trobaven segles d'opressió nacional patits pels irlandesos sota la bota de l'Imperi britànic i el capitalisme. En aquesta opressió van tenir la col·laboració dels capitalistes irlandesos i la jerarquia catòlica, que estaven vinculats als interessos britànics. L'aixecament, que va durar del 24 al 30 d'abril, va aconseguir prendre posicions clau a Dublín i els seus dirigents van proclamar la República Independent d'Irlanda. Però després d'aquells sis dies, l'intent revolucionari va ser derrotat a mans de l'exèrcit britànic.

La repressió va ser salvatge. Van detenir a uns 3.000 sospitosos i van executar als 15 dirigents de la insurrecció. Entre ells es trobava el revolucionari marxista James Connolly, que malgrat ser ferit greument va seguir dirigint l'aixecament fins a l'últim moment, fent-se transportar en un llit. El van afusellar lligat a una cadira perquè les seves greus ferides no li permetien estar dempeus.

JAMES CONNOLLY: EL MARXISTA IRLANDÈS

Connolly unia la llibertat nacional d'Irlanda amb la lluita dels treballadors i la lluita pel socialisme. Segons ell, "la causa obrera és la causa d'Irlanda, i la causa d'Irlanda és la causa obrera. No es poden separar". Connolly era el secretari general del Sindicat de Treballadors General i del Transport d'Irlanda (ITGWU). Va ser un dels líders principals que van dirigir l'onada revolucionària que va sacsejar Irlanda abans de l'inici de la Primera Guerra Mundial. Aquests esdeveniments històrics es van estendre des de Dublín a Belfast i és important ressaltar que sota la direcció de Connolly es va aconseguir unir els treballadors catòlics i protestants en la lluita contra els patrons. A l'octubre de 1911, va dirigir a Belfast la famosa vaga de les treballadores del tèxtil, on es va poder organitzar a dones que tenien sous miserables.

A l'any 1913, els empresaris van haver d'utilitzar el tancament patronal per fer

IMANOL ARANBURU

front a l'onada de vagues. Es va poder veure a la pràctica el paper verdader de la burgesia irlandesa. Van mostrar des del principi la seva disposició a esclafar als treballadors i les seves organitzacions. Amb l'objectiu de fer front al tancament empresarial, Connolly va apel·lar a la solidaritat dels treballadors britànics, i va organitzar mítings obrers a Anglaterra, Escòcia i Gal·les. Però malgrat l'ajuda i solidaritat que estaven disposats a donar els treballadors anglesos, escocesos i gal·lesos, les seves direccions sindicals, col·laborant amb la burgesia anglesa, es van negar a organitzar vagues de solidaritat.

NAIXEMENT DE L'EXÈRCIT CIUTADÀ IRLANDÈS

Per fer front al moviment i per dividir a la classe treballadora en línies religioses, la burgesia anglesa i la irlandesa van organitzar bandes de matons als barris de Belfast. Connolly sabia que era fonamental lluitar contra els atacs sectaris per mantenir unit el moviment obrer i donar continuïtat a la lluita. Per a protegir-se d'aquests matons enviats pels empresaris, els treballadors van

crear l'Exèrcit Ciutadà Irlandès. Gairebé tots els seus membres eren treballadors: es-tibadors, obrers del transport, de la construcció, impressors i altres sectors de la classe obrera. Era el primer cop que a Irlanda els treballadors creaven una organització armada per a defensar-se dels capitalistes. Des del principi, Connolly va vincular l'Exèrcit Ciutadà Irlandès a les organitzacions de masses del proletariat i mai va utilitzar els mètodes armats i sectaris que dècades més tard empraria l'IRA Provisional. Era una autèntica milícia obrera, un exèrcit roig.

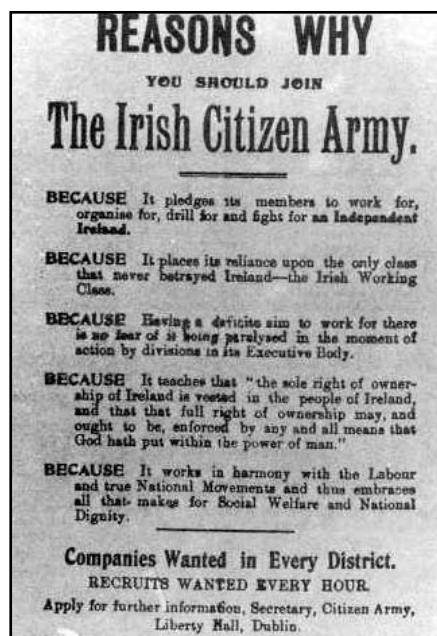
El moviment revolucionari va ser tallat per la irrupció de la Primera Guerra Mundial. Davant d'aquesta situació, Connolly va adoptar una posició internacionalista i es va oposar a la guerra imperialista i a la traïció dels dirigents de la Internacional Socialista, a l'igual que Lenin, Trotski, Rosa Luxemburg i altres internacionalistes. Sobre la traïció dels dirigents de la Internacional Socialista, Connolly va dir el següent al periòdic La República Obrera: "Si aquests homes han de morir, no seria millor que morissin en el seu propi país lluitant per la llibertat de la seva classe i per l'abolició de la guerra, que no anar a països estrangers i morir assassinant i assassinats pels seus germans perquè els tirans i explotadors puguin viure?". Criticant el suport del sindicat TUC britànic a la guerra, va escriure: "Hi va haver un temps en que la veu unànime del Congrés va declarar que la classe obrera no tenia cap altre enemic que la classe capitalista, i la del seu propi país en primer lloc!".

LA INSURRECCIÓ DE PASQUA

Des que va començar la guerra, Connolly va quedar pràcticament aïllat perquè no tenia cap contacte internacional. Feia la sensació de que fora d'Irlanda el moviment obrer era mort. Davant d'aquesta situació, va treure la conclusió de que calia organitzar un aixecament contra l'imperialisme britànic i encendre la metxa de la revolució obrera a Europa. Per a això, va fer una aliança amb els dirigents petitburgesos dels Voluntaris Irlandesos, que en el futur haurien de pagar amb la seva pròpia vida.

Hi havia rumors de que les autoritats britàniques planejaven detenir als dirigents

*Full explicatiu sobre la necessitat de
l'Exèrcit Ciutadà Irlandès.*

dels treballadors i Connolly va decidir que era necessari passar a l'ofensiva. Pensava que era millor colpejar primer. Però la realitat era que les condicions eren desfavorables per organitzar un aixecament victoriós. Per un costat, la classe obrera estava debilitada i els dirigents dels Voluntaris Irlandesos es mostraven vacil·lants. Però Connolly confiava en la victòria i, tot i que es va equivocar en les seves previsions, les seves accions es diferenciaven de la conducta covarda dels dirigents sindicals que donaven suport al carnatge imperialista. Tot i així, va cometre errors. L'aixecament tenia grans debilitats, no hi va haver un intent de convocar una vaga general i tampoc es va fer propaganda entre els soldats britànics per explicar-los els objectius i atreure'ls a la revolució.

A les vespres de la rebel·lió, el dirigent dels Voluntaris Irlandesos, Eoin MacNeill, va ordenar als seus militants que no participessin en l'aixecament. Així, es va consumir un cop més la traïció dels republicans petitburgesos. Al costat de l'Exèrcit Ciutadà Irlandès només participarien 1.500 membres dels Voluntaris Irlandesos de Dublín. Encara que des d'un punt de vista militar l'aixecament estava condemnat d'entrada, sense la traïció dels dirigents Voluntaris la rebel·lió podria haver tingut un èxit molt més gran.

Malgrat la dura derrota de la classe treballadora irlandesa, en un moment on seguia la carnisseria imperialista i els dirigents socialdemòcrates recolzaven les seves respectives burgesies, la Insurrecció de Pasqua va obrir una bretxa important. Lenin, que en aquell moment es trobava aïllat amb un petit grup de revolucionaris, va rebre les notícies de l'aixecament amb entusiasme. Segons ell, la desgràcia dels treballadors irlandesos va ser que es van alçar abans d'hora, quan encara no havia madurat la revolució socialista a Europa. Si l'aixecament s'hagués donat un parell d'anys més tard, després de que la revolució russa de 1917 desfermés un moviment revolucionari per tot Europa, la revolució dels treballadors irlandesos no s'hagués quedat aïllada.

LA NECESSITAT DEL PARTIT REVOLUCIONARI I EL LLEGAT DE JAMES CONNOLLY

Connolly havia creat el Partit Laborista irlandès, amb una base sòlida en els sindicats i la classe obrera, però malgrat això, a dife-

rència de Lenin, no va construir un partit revolucionari armat amb la teoria i els mètodes del marxisme. Aquest va ser, sens dubte, el seu error més gran. Sense un partit que donés continuïtat a les idees que defensava el mateix Connolly, la burgesia i els petitburgesos irlandesos van aprofitar la situació i es van fer amb el control del moviment. La lluita dels irlandesos es va desviar cap als mètodes guerrillers i anys més tard, de nou, la burgesia i un sector dels dirigents petitburgesos de l'IRA van traïr al poble.

"ESTAT LLIURE"

Veient el moviment revolucionari que es va encendre a Europa, i amb la por a una revolució a la mateixa Irlanda, el 1921 la burgesia va arribar a un acord amb Londres per dividir la illa en dos, presentant a Irlanda del Sud com l'"Estat Lliure". El "divideix i venceràs" aplicat per l'imperialisme britànic al llard de tota la seva història va aconseguir el seu objectiu: va dividir a la classe obrera irlandesa, debilitant la lluita revolucionària i amb aquesta al moviment per l'alliberament nacional.

A l'igual que fan avui incorrectament els dirigents del Sinn Féin, dient que el conflicte polític nacional d'Irlanda del Nord està resolt o que va per bon camí, el 1921 els sectors petitburgesos van presentar el nou "Estat Lliure" com un gran pas endavant, deixant per a un futur incert la lluita pel socialisme. Però avui tant el sud com el nord segueixen sota el domini eco-

nòmic i polític dels capitalistes anglesos. Sobre això ja va avisar James Connolly: "Si demà feu fora a l'exèrcit anglès i hisseu la bandera verda sobre el Castell de Dublín, a menys que emprengueu l'organització d'una república socialista, tots els vostres esforços hauran estat balders. Anglaterra encara us dominarà. Ho farà a través dels seus capitalistes, els seus terratinents, a través de tot el conjunt d'institucions comercials i individuals que ha implantat en aquest país i que estan regades amb les llàgrimes de les nostres mares i la sang dels nostres màrtirs. Anglaterra us dominarà fins a dur-vos a la ruïna, fins i tot mentre els vostres llavis ofereixin un homenatge hipòcrita al santuari d'aquella llibertat la causa de la qual va traïr".

Connolly sempre va analitzar la lluita per l'alliberament nacional des d'un punt de vista de classe, des del punt de vista de la lluita pel socialisme. Mai va tenir confiança en la burgesia irlandesa i el seu objectiu va ser construir un moviment independent de la classe treballadora. Per a ell, aquesta era l'única manera d'aconseguir una Irlanda lliure. Tot el que va succeir després de la seva mort li dona la raó. La lluita per l'alliberament nacional d'Irlanda està totalment unida a la revolució socialista, cap poble pot aconseguir un verdader alliberament nacional sota el capitalisme.

Correctament, Connolly va lluitar per aconseguir la unitat dels treballadors catòlics i protestants. Comprenia perfectament que era imprescindible unir a tots els treballadors per enfrontar-se a l'enemic comú: la burgesia anglesa i, per descomptat, també la burgesia irlandesa. I malgrat tota la divisió sectària que s'ha donat a Irlanda a les darreres dècades, el positiu és que els sindicats de la classe treballadora continuen units. És una cosa que els revolucionaris irlandesos han d'aprofitar.

És fonamental que els treballadors i joves irlandesos que estan disposats a lluitar per l'alliberament nacional i social d'Irlanda defensin les idees de Connolly als sindicats de classe, al Sinn Féin i a les organitzacions republicanes revolucionàries. El moviment obrer d'Irlanda necessita un programa revolucionari que defensi l'expropiació dels capitalistes anglesos i irlandesos sota el control dels treballadors i el dret d'autodeterminació de tota la illa. Només així serà possible que Irlanda aconsegueixi la seva anhelada llibertat.

Bildu i la lluita pels drets democràtics d'Euskal Herria

NAGORE AGIRRE

Els resultats electorals de Bildu en les eleccions municipals i forals basques del passat 22 de maig han estat absolutament històrics: més de 320.000 vots (pràcticament els mateixos que el PNB), 1137 regidors, desenes d'ajuntaments amb majories absolutes, victòries en posicions polítiques tan importants com l'Ajuntament de Donosti o la Diputació de Guipúscoa,... realment espectacular.

QUIN HA ESTAT EL MOTIU D'AQUESTA INCREÏBLE VICTÒRIA?

El que està darrere d'aquest canvi electoral és la necessitat d'un canvi radical en la societat i cansament d'una política burgesa que para milers de joves i obrers bascos ha representat, a més de durs atacs a les nostres condicions de vida, una repressió sense precedents als nostres drets democràtics.

Durant anys el sector més combatiu, especialment de la joventut d'Euskal Herria, ha estat brutalment reprimida. Tant PP com la direcció del PSOE-PSE sempre van utilitzar l'existència d'ETA com una excusa per retallar drets democràtics tan bàsics com la llibertat d'expressió o manifestació. Aquests "demòcrates" no es van tallar ni un pèl a tancar periòdics que simpatitzaven amb l'Esquerra Abertzale; a prohibir manifestacions a favor de la independència o dels drets dels presos; a atacar al basc; a clausurar gaztetxes a punta d'escopeta; a detenir a gent sense proves que després eren torturats i finalment posats en llibertat per no poder acusar-los de res; a omplir les presons de joves combatius que el seu únic delictes era pertànyer a una organització que l'estat burgès havia il·legalitzat; a negar sistemàticament el dret del poble basc a l'autodeterminació perquè per a la burgesia

per sobre de tot està la sagrada unitat de la pàtria espanyola, la qual li permet mantenir les seves encara més sagrats beneficis econòmics.

Aquesta mateixa repressió no va faltar tampoc durant la campanya electoral. Sortu va ser il·legalitzada i Bildu va haver de suportar tant abans de la legalització com després, atacs constants per part dels dirigents del PSOE i PP, a més de la demagògia habitual del PNB. Però en aquesta ocasió tota la campanya reaccionària lluny d'afeblir a Bildu va aconseguir empenyar més a la gent, enfortint la seva base electoral.

El vot a Bildu és un vot que té diferents significats. D'una banda, exigeix que s'acabi amb la brutal repressió i que es respectin els drets democràtics nacionals d'Euskal Herria. També és un senyal de suport per finalitzar amb els mètodes armats d'ETA, els quals van aïllar a l'esquerra abertzale dins i fora d'Euskal Herria i van afeblir la lluita pels drets democràtics.

Però també és un vot d'indignació social, amb un significat semblat al del 15M. De fet, el PSE és el partit més durament castigat. Sectors de la seva pròpia base social van votar a Bildu, especialment en barris obrers, on els treballadors estan sofrint les brutals retallades socials i laborals del govern de Zapatero. I, per descomptat, és un cop de puny damunt de la taula contra el govern de Patxi López que es manté gràcies al PP, l'enemic més salvatge de la classe obrera basca.

CAP CONFIANÇA EN LA BURGUESIA BASCA NI EN ELS SEUS REPRESENTANTS

continua a la pàgina 8

Organitza't al Corrent Marxista Revolucionari agrupat entorn el diari obrer Militant i lluita amb nosaltres per una alternativa socialista

- Reducció de la **jornada laboral** a 35 hores setmanals sense reducció salarial.
- **Jubilació** als 60 anys amb el 100% del salari amb contractes de relleu, mantenint l'estabilitat al lloc de treball.
- No a la **precarietat laboral**. Fixe als 15 dies. Per treball periòdic, contracte fixe discontinu.
- **Salari mínim** de 1.100 euros al mes a partir dels 16 anys.
- No a la **contrareforma laboral**.
- No als retalls en el **subsi d'atur**. Un lloc de treball o subsidi indefinit igual al salari mínim fins trobar-lo.
- Defensa de l'**empresa pública**. No a les privatitzacions. Plans d'inversions i renovació tecnològica sota control dels treballadors per garantir tots els llocs de treball.
- No a la discriminació de la **dona treballadora**. A igual treball, igual salari.
- Defensa de la **sanitat pública**. No a la privatització: ni un euro públic als centres sanitaris privats. Construcció d'hospitals i ambulatoris públics fins cobrir totes les necessitats.
- Per una **educació pública**, laica, gratuïta i de qualitat. Per la immediata construcció de centres públics pels 20.000 estudiants a Catalunya que reben classes en barracots. Ni un euro a l'ensenyament privat. No a la selectivitat. Construcció de noves facultats fins cobrir la demanda. Augment dràstic de les beques. 7% del PIB per a l'ensenyament públic.
- **Vivenda digna**. Nacionalització de les empreses constructores i municipalització del sòl urbà per la construcció de les vivendes socials necessàries.
- Cap restricció en els nostres **drets d'expressió, reunió i vaga**. No a la Llei de Partits.
- Pel **dret a l'autodeterminació** a Catalunya i a totes les nacionalitats històriques. Per una Federació Socialista de totes les nacionalitats que componen l'Estat espanyol.
- Judici i càstig als culpables de la trama GAL. Depuració dels elements reaccionaris de l'**aparell de l'estat**. Control per part dels sindicats obrers de les acadèmies militars i de policia.
- **Cap discriminació** en el lloc de treball per edat, sexe o raça. Dero-gació de la Llei d'Estrangeria. Plens drets laborals i ciutadans pels immigrants.
- **Nacionalització** de la banca, la terra i els monopolis sense indemnització, excepte en casos de necessitat comprovada, i sota control obrer. D'aquesta forma es podria planificar l'economia en benefici de la majoria de la societat.

- www.militant.cat (català) • www.elmilitante.net (castellà)
- www.manosfuera de venezuela.net (Campanya Mans Fora de Veneçuela)
- www.sindicatdestudiants.net • www.sindicatodeestudiantes.net
- www.elmilitantevenezuela.org (Veneçuela)
- www.militante.org (Mèxic)
- www.elmilitantecolombia.org (Colòmbia)

Contacta amb nosaltres

- **Barcelona** 933 298 921
- **Tarragona** 660 721 075
- **Mallorca** 669 262 800
- **País Valencià** 961 339 120

barcelona tarragona valencia @elmilitante.net
balears